

BURJAN GAL ENIKŐ

A
FELERBOSZORKANY
TALALKOZÓ

Budapesten, a Krúdy utca 14-ben fogantam, de Gyergyószentmiklóson láttam meg a napvilágot 1983. március 21-ének éjjelén. Alkotásaim témája a lélek átlátszó rezdülései a jelen pillanat tükrében. A gyermekkorba visszavezető játékosan élénk, szinte neon-színek a modern nagyvárosok vidám hangulatát idézik. Szintén a gyerekkor peremén járva misztikus varázsvilágba kalauzol a színek anti-gravitációja. Némely festményem kavargó emlékek lenyomata jelképek köré sűrítve. Amikor egy-egy személyes tárgyat festek meg, ott motoszkál bennem az érzés, hogy megmutassam, hogy érezheti magát az a tárgy a képzelt levegőben, és hogyan érzik magukat a színek és formák egymás mellett a képen. Miközben alkotok, azt figyelem, miképpen alakul magától a látvány, és úgy érzem, én csak egy eszköz vagyok, akit irányítanak. Szeretném, hogy festményeim mások számára is gyógyítóak legyenek, pozitív energiát sugározva. A kötet megérett reinkarnációs emlékekkel teletűzdelt írások és festmények sorozata. Már az első vers is ilyen emléket sejtet: „KORÁN lép belém múltbéli önmagam”. A könyv két részre oszlik: a rímes és ritmusos, ráolvasásos mondókákra hasonlító versek a túlvilág varázsát idézik meg, transzállapothoz hasonló hangulatba hívnak (ezek nyitott, érzékekkel teli kapuk egy másvilágba), míg a könyv második felében levő prózaverseknek legtöbbje absztrakt, szürrealisztikus megfogalmazással hoz megkönnyebbülést, a hétköznapi világából kiszabadítva az olvasót. Ahogy az írás gyógyítja és felemeli a lelket, úgy a versek olvasása is elmélyült, meditatív tudatállapotokba hoz, remélhetőleg az olvasó is felfedezi benne a saját benső világával való összhangot, harmóniát, és az Istennel való egyesülés ősi vágyát.

Burján Gál Enikő

A
FEHÉRBOSZORKÁNY
TALÁLKOZÓ

Burján Gál Enikő
versei és festményei

Felajánlom ezt a könyvet Istennek.

„A lelkem mélyén mindig is tudtam, hogy két ember vagyok. Az egyik a szüleim fia; iskolába jár, és sok más fiúnál kevésbé intelligens, szorgalmas, rendes és tisztességtudó; a másik ellenben már felnőtt, valósággal öreg, kételkedő, bizalmatlan, távol áll az emberi világtól. Azonosul viszont a természettel, a földdel, a nappal, a holddal, az idő járással, az élő teremtménnyel és mindenekelőtt az éjszakával, az álmokkal és mindazzal, amit csak „Isten” véghezvitt bennem. (...) Kezdetről fogva élt bennem egyfajta előre elrendelt, saját sors érzése, mint hogyha oda helyeztek volna egy életbe, amelyet be kell töltenem. Volt valami benső bizonyosság, amit jómagam soha nem tudtam magam előtt igazolni. De megbizonyosodott előttem. Soha nem éreztem, hogy uralom ezt a bizonyosságot, inkább az uralkodott rajtam, gyakran az ellenkezőjéről való minden meggyőződés ellenére. Senki nem vehette el tőlem azt a biztos tudatot, hogy elhivatottságom azt tenni, amit Isten akar, nem pedig azt, amit én. Gyakran támadt ezért olyan érzésem, hogy mindent, aminek döntő jelentősége van, nem az emberekkel, hanem egyedül Istennel kell elrendeznem. Valahányszor csak „ott” voltam, ahol már nem csupán magamban voltam, kívül kerültem az időn. Letűnt évszázadokban éltem, és ilyenkor Az válaszolt, Aki örökkön volt és örökkön van.”

Carl Gustav Jung: Emlékek, álmok, gondolatok

„Nem negyedszázad: évezredek súlya nyom,
felnöttem, hátamra nőtt a világ –
ezért tudok nagyon szeretni
ilyen nevetnivaló fiatalon.”

Szilágyi Domokos: Kis, szerelmes himnuszok

A seb

Seb voltam az ég homlokán
hiába hűti jégeső agyam
hajam fűszálain üres nyom: KORÁN
lép belém múltbéli önmagam

Az űr üvölt az ürességben
súlytalan torkában kinyílt az éden
vastagon fürödtem a porban
halálraitélt a középkorban

1999

Születésem előtti álom

Álmok masíroznak szemem alá
árnyékuk az űrben lánghol
a zene megreped fülemben
Arcod készülődik mosolyhangú fényből
amikor még harmat sincsen
Úgy alakulnak vonásaid
ahogy a föld fordul tavaszba a télből
Ráncaidban evez már a holnap
lelked partján évezredek folynak
füledbe csepegő madárdal az égből
hoz egy arcot valahonnan régről
Az vagyok én Vagy az voltam? Nem tudom
Elfelejtettem magamat félúton

2003. febr. 27.

A zene látomása

Engedj utaznom az ősi valósághoz
a józan kábulat fényerdején át
csend függőnye suttog egy szellemdallam áthoz
a kővé dermedt idő megáld vagy megátkoz?

Szívembe hasítják szavukat a némák
vakok víziói ellepik az eget
vérereim keskeny utcáiból lép rád
az árnyéktestű éjféli. Pupillája jégmák.

Szemem szürke füstlángja megreped
hiába folyik szét agyam mélyén a nap
Hangod határán túl táncolnom nem lehet
Ki lop ki testemből? Végtelen pillanat

2005. dec. 10-11

Hatalmas tisztulás

Led Zeppelin : Kashmir Gold

A zene lüktetése végigsüvít
a méhembem alvó barlangok mélyén
felkavarja vérem ezüsfolyóit
elsuhan lelkem évezredes szakadékaiba
feltépi az iszap fájalmát
és megérinti az ősi Tengert

Fejem medrében a nap

Fejem medrében a nap
egy forró fényes látomás
a levegő elolvad húsom partjához érve
süvít a látvány bőrig égve
a pillanat egy rohanó állomás
itt porfelhőmúltam elapad

Mézédes lávaszörp kering
véreim hosszú utcáin át
tenyerem titkos terébe ér
hogyan tanítsa meg újra az imát
és erős mágnesként gyógyít a testem

Misztikus jel

Kifeszítem gondolatom húrjait a mába
vonásaid lánognak a térben
baloldalam múltban alszik kába
jobb felem jövőben ébred régen

Misztikus jel vagyok Isten tenyerében
szürkületkor lép rám az álmatlan Ébren

2005-2006. márc.

Kék mosoly

Vénámba tágul a testtelen világúr
egy átlátszó mosoly az égre menekül
a nincstelen éjben hozzád költözöm
láthatatlan tájba öltözöm

Egy halott kislány hangja

Ki lop ki testemből?
Ki tűz hajam bársonyára eget?
Csak gyerek vagyok még. Adjatok meleget
Otthonom nem találok
Mi ez a rémálom?
Arcom hűvös szele idegen utcákon
Esőként megered

A szél

Szél vagyok Istenem adj nekem arcot
égsima bőrömön szálljon a felhő
megsebez újra a táj ez az erdő
testemen éj ragyog éj ragyog éj ragyog
adj nekem arccokat Isten a Szél vagyok

2005. dec. 10-11

Fehér bizsergés

Arcod utcáit jártam éjjel (gyalog)
bőrömben keringtek lelkemen túli angyalok

száz évnyi sóhaj óta hogy itt vagyok
mindent mi valóság sziklámom itt hagyok
suttogva nőnek ki körém az illatok
sejtjeim szobáját mélységgel ringatod
tekintet nélküli szememmel figyelem mint adom
át magam nemléted láncának egy ősi színpadon
Levegő arcomon téved el csillagom

2005. okt.-2006. márc.

Sláger

a Monyo Project azonos című dalához

Amikor kinyílik a testem
ereimet az égre festem
s ha lelkedet elérem
villámlik az égen
a vérem
végem

2006. márc. 26

Táltos táj

Agyam mélyén csorgó mézédés nap kering
tej tengered méltó lüktetése szerint
tudatfényem szédült táltos- térbe tekint
tizenegy tűz tiltott villámlénye beint

Ezüstsávú sámán sugárujuk ráznak
védtelen bőrömbé halált magaráznak
vörös szőnyegek szűk szobája lett vérem
örök látomásom végleg utolérem

pupilláim holdján arctalan az érem
zöld meződ mágnesét tenyerembe mérem
Ős növénytől gyógyít ujjam hideg fénye
Földsörényedbe tép Varázslékem mélye

Felhőereidre ér az agyam szárnya
szent valóságba tér áramtestű árnya
rám lüktet levegőd harci dobolása
Isteni erőt ver Szívem dobogása

2006. ápr. 1-2

Ugrás az időbe

Megmozdult az éterben egy atom
s úgy hullatom illatát öledbe
észre ne vedd: elvetélt magzatom
zuhan vissza versként e szövegre

2003

Titok tüzek fogantatása

Fényt karcoló kések
agyamban a rések
boszorkánybögések
sámánsikoltások
(...sosem voltak mások...)
– ne foganjon átok!
titok tűzű testek
táltos tudást festek

Parázslángú Rózsa
Bennem válj valóra!

...a mennyországból lekacsintva...
Méz-szívű manna mélyből kérezeve
...a fogantatás pillanatában...
mélyvizű anyaméhben vétkezve
...a születésed után...
ég ízű anyatejbe érkezeve

Élsz!

Szélszemű titkaimból kérdezve
éjszagú titoktestbe kérezeve
kéjmagú tiltott tájam érezve
még ma itt le leszel vérezeve!

F-élsz?

T betű a tűbe téve
T betű a tűzbe téve
T betű a fűbe tépve
T betű az űrbe lépve
T betűt a fülbe kéred?
T betűt a tűre méred!
T betűt a fűbe téped
T betűd az űrbe téved
T betű a Tűzbe Réved
T betűbe űz a Véred
T betű titkaim kéred?

Táltos torkú csoda tátog
hova csorgó véred vágod
villogó váramat látod
villanó áramod várod?

A nap: sámánkörte
Lüktet S beléd tört- e?

Úttestbe széttörve
Hasítson bőrödbe
Késüveg hangulat
Kép- határ- hang fogad
Halld meg a hangomat!

Ég a Fű
zöld a Tű
űz a Föld
és a Tűz
Égre tört
Tű mérge
körbe mart
Körte Nap
Földre tart
s Beléd tört
körtükört

Áradva vágat
ahova vágatad

csuklómon lüktet a Fáj
Vérembe vergődő Táj
belém döf egyetlen Fűszálon
Óceánmélyű a Halálom

Fémhideg szárnyamat kitátom
Vas ideg feszül a gitáron
amikor erődnek kitárom
erdőmet elvesztem barátom

elfolyik húsom a határon
vijjog a vérem a hatáson
testem volt egyetlen lakásom
lelkem lebeg jégállomáson
Csontvázba hasít látomásom

mező szobra
dől a dobra
tüzem oltja
csillag feltja
létem hordja
Halál Holdja

Gyógyító sámánlátomás

A hold ma éjjel kipukkadt
szűz csillagok fájdalomtól
ragacsos ég végigömlik
vérereid vulkánjába
forrón éget meg a láva
talpadat súrolja lába
elkísér a Zöld Határba
tested szobra úszik távol
veled tart a jégbörtönig

szárnyamat tátom
árnyamat látom
árnyal a látomás
árnyalatállomás

egy pók lelke olvad át a
hűvös falon ne nézz hátra
kőpárna-börtön az agyad
húsod Istenszirmú agyag
hallom gondolatod táncát
itt fűzöm a sorsod láncát
életed egy szembogáron
át elvész a szív- határon

vérerem vörös kígyóit
szívjad látomásaidba
hazug álarcból kigyógyít
a zöld szemű sámáninda?

2006. ápr. 7

Hangod himnusza

Szemed vére világított
ereimbe kitágított
zenecrcok leve lobban
harcod robban fel a dobban

Gömbölyű ének reménye
ecsetszárnyú madár fénye

Fordítva jár minden óra
Semmi se válhat valóra
Ördögűző Hat Malomban
Titkos Első Hatalomban
Tükörvarázs hangja lobban

Leányarcú gyertyalángok
gyertyalángarcú leányok
parázs bélű gyertyalányok
varázsvérű gyertyalányok

csiklócsőrű madár csókja
lakattorkú Halál bókja

ecsetszárnyak égő vére
éneküketések mélye
színek hatalmas zenéje
Szíved hatalmas személye

rímek halálos hatalma
érintésem irodalma
a hímvesződ birodalma
üvöltésed riadalma
fájdalomig kitakarva
húsod húrjait kiszabva
éles késem vág a dalba

A sebed partján kiabálj
hogy hadd érezzem ki a báj
hogy hadd vérezzem ki a száj
hogy hadd élvezzem ki ha fáj

légy vasláncra vert kín- szabály!
ma sas táncra szab kinn a táj
sziklám vasránca szívhatár
háta mélyére szívta már
vérző fáját a szívmadár?

2006. ápr. 1-2

Határ hatalom

“Téli gyülekezőről lemaradt
riadt kicsi gyík
szemébe kövülni
döbbenetnek”
(Kányádi Sándor)

Vérembe szárad a várad
század ma mennyi az árad?
száz adat szám ide árad
hány halat fal be a szájad?
hány liter bort ér a véred?
boszorkánymérleggel méred
hány gramm éden már a mérged

bennem úszó fehér féreg
túl-oldalam utoléred

hogya hozzám átkerültél
kíváncsi magzatot szültél
olvadt ólommaggá hűltél
alvadt álomba hevültél

Rabolj el dermesztő kültér!
...szellemfüstbe visszaküldtél...

Félelemvárba kerültél
mert nekem ellenszegültél
furcsa angyalhoz szegődtél
benned robban el egy lőtér
vénád végtelen erdő- ér
beléd hasít az erőtér
élesebb fénye erődnél
húsodba vág s felszelődnél
levegő levébe dőlneél
ha egyszer te is belőneél
könnyebb lenneél a Szellőneél
lebegőbb a Levegődnél
szeretőbb a Szeretődnél
temetőbb a Temetődnél

2006. ápr. 1-2

A Fehérboszorkányhangok lelke

A Földanya című festményemhez

csészeharangjaid csilingelnek
lepkebogár-ablak reszket benned
tested nyílik: erősnek kell lenned
félnek a hangok és nagyot nyelnek

ring az üvegszárny-arcú éjszaka
tejfesték csorgás: zenevér szaga

gyere hozzám cérnavénám útja
múltmély nedveknek utolsó kútja
hangodtól már mozdulnak a tárgyak
kövesedő levegőjű árnyak

hátamon felmászik a didergés
a „kívánd hogy még” és a dobpergés
zenelépcsők viszik lelkem túlra
levegőkapu nyílik meg újra
s bámulnak zöld szemű titok- testek
akik innen a semmibe estek

„benned hinni benned lenni”- menni?
angyalujjak izmait ölelni
félszívednek dobbanását szelni
növényhangú halál húsát enni

„bárhol táncol” beléd láncol a seb
vonathosszú sikoly száguld bennebb
oda hol már a fájdalom kisebb
de örökre ott lüktet majd benned

beleszúrja fény- nevét az égbe
belehasít a nyers sükettségbe
kőszikla-kemény hang Istenhez tör
s lelkem őrzi majd egy végtelen tör

„nézz át rajtam lépj át halkan” újra
bőrömhöz ér jövőd fátyolujja
arcok hullámai elköltöznek
s tengermélyről halkan megköltöznek

álomúrbén kering az anyaméh
felhőzúgás szaga szalad a mély
árnyék-puha levegő szelébe
befagyaszt fénytökkel telébe

csontarcú fák ébrednek éjjel
halott deszka lelkén szerteszéjjel
üvöltik a varázst hogy Léteznek!
(...hajnalodó szélől elvéreznek...)

megvéd éneked halvány várfala
álomemlék ölébe száll szava
egy égszínkéék színfolt elmenekül
néma madár lelke vállamra ül

bőrhöz ráncol csonthoz láncol a test
egy tubus vért az ajkaira fest
s észrevétlenül átlépi a lányt
álomtérbe táncolva a hiányt

Lelkem Őse ölel a zöld földdel
fémpillantásával visszaföldel
feltámad hátgerincem mélyéről
pupillámba lép titok- éjéből
elém száguld a láthatatlanból
s testemen túl lelketeken landol

éggönyvű karja inti az estét
lapockáim mögül festi testét
mellei fájdalomlomb- kemencék
feneketlen tekintet- szelencék
szemei és növényvér a könnye
sorsom őrszi láthatatlan könyve

mosolynugalmú arca bölcsesség
Harmadik Szem: egyetlen csönnesség
ujjai ébredésem keresték
méhében hordja a holnap keresztjét

2006. máj. 21

Álom a méhben

A Monyo Project Boszorkánymise c. dalának tiszteletére

„Nézz át rajtam
lépj át halkan
bízz meg bennem
minden rendben”

álom a méhben
benne égtem
álom a méhben
benne éltem

arcodon végtelen látható
átható félelem: járható

kívánd hogy még
várjon rád az ég
várjon rád az ég”

kívánd hogy még
járjon át a vég
járjon át a vég

bárhoz táncol
archoz ráncol
csonthoz láncol
izzó testem
vérbe festem
késbe vésve
végbe estem

fára járva
fába zárva
ágra várva
fájva áldva

„álom a mélyben
halkan féltem
álom a mélyben
benne égtem”

csontarcú fák éjjelében
száll a méhem ég szemében
száll a kéjem méh szelében

“bárhol táncol
falhoz láncol
bízz meg bennem
minden rendben”

egyet szeltem
s benned lettem

bárhol táncol
csontoz láncol
archoz ráncol
izzó testem:
véred festem

véged lestem
bízz meg bennem
benned lettem
éző lelkem

álom a méhben
benne éltem
álom a méhben
benedb léptem
s benne égtem

„arcodon félelem látható
átható végtelen átható”
égesen átható
élesen átható
éjtelen átható

2006. máj. 20

Telepátia állapot

Roszzul vagyok ha rosszul vagy
és féltem hogy újra félsz
hozzád bújok a tarka csöndben
karomat edd ha enni kérsz

Gondolatunk kilép a térbe
világító mezőkön jár az ész
kering az ágyunk körbe-körbe
rádtalálok ha ideérsz

2005

Babának

Kőfény
lelassított hideg
mozdul a csend aurája
átlátszó bőrű a gondolat
ha Isten agyadban gyertyát gyújtott
fényévekig világít az arcod
süvít a sötétség átlátszó ránca
visít a szárnyad sárga körtánca
szemedben ezüstvíz kavarog
tengerkék sóhaj lüktet az űrben
füst-kemény levegő tart minket ébren
boszorkányhangok angyalai
tükörbe törték a tüzeimet
ég-fehér erő a lelked
szájad újszülött-piros üzenet
a csend álruhája elvékonyodik
és bennem tovább fáj a hangod

2006. máj. 7. 04:37

Homoknap (A harmadik szem ébredése I.)

Monyo: Üzenetek című verséhez

I.

Horizont fénye a koronám
csend torkának kapuja szárnyam
végtelen alagút a szájam

II.

sötétséged számai színekkel:
körbeölel a végtelen vekker

III.

akadozva mozdul a csend aurája
oválisan szédülj a hitedbe
az átmenetvilág padlójára lépünk
ebbe a lelassított hidegbe

IV.

dermesztő kőfény az arcod
égszínkéék ékszer a hangod
sárga oszlop villanása
csak a halvány halál lássa
mekkora hatalom Harcod

V.

szemvízemig ússz el pupillám tengerén
átmenetvilágod harapjon ma belém
bőröm hullámozzon partjaid tenyerén

VI.

Lüktető Levegőszív
Füst-kemény levegőt szív
elszippant szürke örvény
könnyek kopogása törvény

VII.

csigolyáim kis lépcsőjén pihensz
ahol fehér galamb az árnyam
hátam résein túl kimensz

VIII.

gondolat- hullámhossz
vénámba hullámozz
érj el a hullámhoz

IX.

lakattitkú könyvek hamuján
homlok-hideg hang az aurám
tányérhajón sistereg a méz
sejtem: a Homoknap szeme néz

2006. máj. 5-7

Kísértetdal

Szívdobogás lila homály félek
ha csak ennyit érek ezzel meddig érek
ha csak ennyit égek ezzel meddig élek

„Annyit égsz vagy csak annyit nem
annyit érsz amennyit én hittem”

Szívdobogás lila homály félek
ha csak eddig érek akkor mennyit érek
ha csak eddig égek akkor mennyit élek
„Addig félsz vagy csak addig nem
Addig élsz ameddig én hittem”

HA nem lennék nem volnának dalok
halott hangú harangokat hallok
de tudom hogy ez csak egy kísérllet
és tudom hogy ez csak egy kísértet

szűk sziklák szuszognak bennünk
közéjük szorult a mennyünk
de nem tudjuk hova menjünk
Megegyünk- e? Nincs mit ennünk
hogyan nehogy tolvajok legyünk
kimostuk az összes szennyünk
s végül nem lett ahol lennünk

ezért lettünk kísértetek
ezért vagyunk most bennetek

2006. márc. 29

(az idézett szöveg a Monyo Project „Ha nem lennék” című dalából való)

Húsvét 2006-05-09

Oltár. Félttem. Szenny-ország. Parázs.
Volt már éltem mennyország- varázs
de látom a fémkörök lazák
meglátom a fény-örök hazát

volt már étkebben kolbászsütés
volt már átkomban fém- szorítás
ma minden percem korbácsütés
minden sejt fájdalom- vonítás
hittem. fáj nagyon a szőlítés

ma minden vérem szívdobogás
ma minden váram mély dobolás
ma jöjj el értem fénySOROLÁS!!!

életemből szent a kitérés
reggelem halálra ítézés
nappalom félálom- látomás
az estém utolsó vacsora
a borban rémálmok vad sora
éjjelen kivégzésem látom
hajnalban a feltámadásom

s elém jön a látomás- alak:
meghalok hogy újra lássalak

2006. ápr. 16-17

Csak Jazz zene

Csak Jazz zene
csak képzelet
s a holt négerek
szelleme
most úgy zenél
a fényeken
hogy szétröpül
a félelem
s a fájdalom
a bánatom
most zúgva szárnyal
a szobával
messzire
míg hallgatom
az andalító jazz zenét
és álmodom
hogy dallamok
játszanak a szívemen
most színek szagát ízlelem
s dúdolom
szerteszét
a Jazz zenét

Az erdő hangja

Moszatfőzet és hópehelyoldat
tudatgőz tágulás tűzkehely olvad
féregszem erjed méregág sorvad
Angyalszárny betűktől fehér a tollad

vaspapírra írsz álmokat ásva
éjjel a ködben hogy Földanya lássa
űrmágnés –esőtől sáros a lábad,
véred a Hol is, Istené lázad.

nesztelen cipelted ide a tested,
hajadon érmék, Te vagy a legszebb,
hasztalan kiáltasz, sűrű az erdő
sámándob hallatszik, ritmusra pergő.

alvad a véred ébred a réved,
parázson járva véged eléred,
ezerszemű tölgy arcodba réved,
sikító táncsal életed kéred.

Hallgat az Őscsend, száll fel a pára
Lélegezz mélyet. Elég volt mára.
Rád súlyt a vessző, szól a kereszt
Varázsütéssel majd ő elereszt.

2007

Megfogalmazhatatlan

Víziszta tudattal átmosódsz rajtam
érintésedre emlékszik ajkam
fénytel telt érzelem-üzenet
megpislá(j)kolta tüzeimet

2016. dec. 28

Boszorkányégetés

Jeanne d'Arc hagja

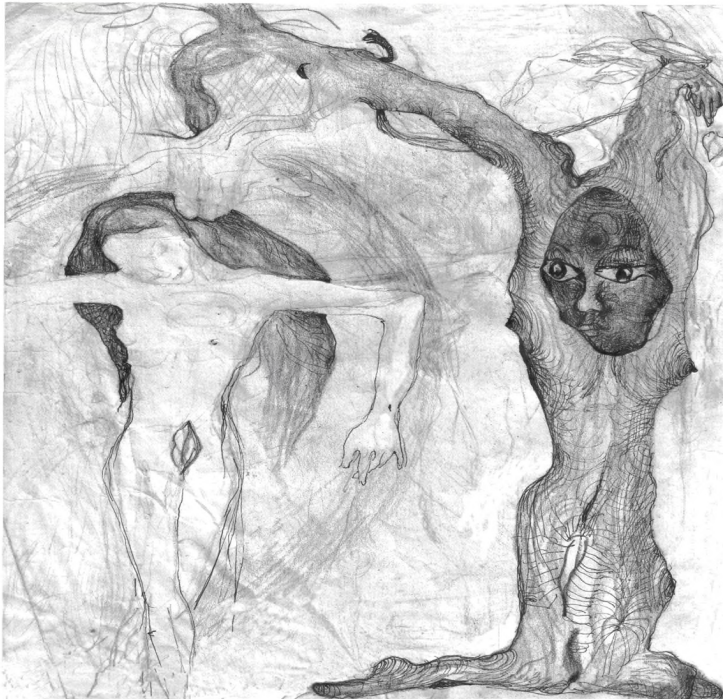
Véreből vágják a fájdalom várát
az olvadó tűz temérdek tornyán át

termékeny testem holt farönkként hull rátok
megégett arcomból árad már az átok
megőrzöm lelketek megvárom hullátok

Tűzvihar véreben táncol még a testem
lángszobor lettem egy elkorhadt keresztben
szénporrá szabadult szélfehér szabadság
Láttalak, borzalom. Láttalak, ravaszság!

Megáldja átkomat? Mert lelkem fehér lett.
Nincs hova bújnotok. Mindenhol elérlek.

2007. április 1

Fehérboszorkányerdő

szőke hangok a folyosóról
agyamban egy boszorkány jósol
tengermély meséket a sóról
termékeny méh- tűzével spórol

mályva mágia
fáklya lángja
mágnes máglya
mák a magja
makk a lakkja
mágnes magja
magma lakja
napra rakja
hangya lényét
matt alakja
angyal fényét
félteve őrzi
fényév-lényét
Tájra lépek
Fatündérek
térre érek
pránaképek
mélyre tépnek
éjre léket
vágna kékek
mappa lapja
szembe vérzik
lángom habja
csendben érzik
szédült árnyak
agyam sértik
csak a szárnyak
szelét érzik
bőröm sebzik
fényel cserzik
húsom edzik
felderítik
s elkerítik
elterítik
s eltérítik
felfeszítik
s elveszítik

2006. április 19

?

a lelkem egy égő gyertya
és én csak egy csomag vagyok
s azt is tudom hogy ki gyártja
a csomagolóanyagot

2006. április 17

Prána párnák

vékony hangú cérnaszálak színeim
puha lépcsőfokok rímeim
házfalak gyönyörű arcai
karmák karcoló karmai
Fejem fölötti merész fény a házam
ezeréves titoklélek a lázam
párnapuha
prána ruha
messze úzve bújva
füsttelen tűzbe bújja
ez a tudás súlya!

2006. április 18

Valaki mindig rád szól (a zene védelme)

„Egyedül vagy mert egyedül hagytak
Elválták a fát alattad
Mégis kell a társ aki rád szól
szedd össze magad mert ráhibázol”

„Valaki mindig rád szól”
egy elfelejtett hangulatból
„valaki mindig rád szól”
egy elvarázsolt pillanatból

üveg-sárga virradat szól
labirintus- gondolatból
s belém folyva elszakad
a cérnaszálnyi íz-falat

tömjén-puha víz szalad
körém épül szív- falad

gondolattűz- szemed éget
rám varázsol újra téged
lángfalú lelkem eltéved
hangod mélyén múltba réved

víz alatti katonák
szövik szívem szárnyait
tengertiszta paloták
bermudaszép árnyait

füstpuha csend vállamra ül
galambszínű ég hegedül
izzó semmibe menekül

ott állsz múltadban egyedül
emékkések szűrnak belül
utcaüres hideg kerül
a torkodba – lelked feszül:
ez szolgált akkor helyedül

köréd kering a levegő
múltadban is ott lebegő
hiányfogak rágták hússod
Csíkszereda volt a jussod

álltakórusban kussoltál
főlötted a szörnyű oltár
gitárhúrként megfeszültél
beléd hánytak s elrepültél
mert te nem kannibál voltál
csak áldozat sohasem szóltál

hiába volt csended szótár

Figyeljetez süket agyak
elfolytok mint nyálkás agyag
majd rá jöttök hogy ki vagyok
múltamból egy rím kiragyog
és széttöri kis fejetez
elvakítja koponyátok
ez a vers még nem egy átok
csak ennyi volt Örüljetez!

Akkor legyetez majd lesben
Ti húsbábuk egy levesben
ha majd ezt elolvassátok!

gúnyod bája enyhén fakó
Botond vagy még? (Szentes BLakó)
S te is a sötétből szagolsz ki
bűzkerek orroddal SZtrankovszky?

a kamasz báj
újra fáj
Kiabálj!
Megtagadtál mint egy ócska ló
„csikcsicsói Cs. Cs. csókcsaló”
emlékem szobánkban sírva császkkal
barátnőm voltál Csilla Császkár!

Meghal a csend
fáj idebent
s lassan a rend
verset teremt

százsínű mosolyod rúzsba fagy
most hazudj szemembe Enci Magy!
elfognak az álcázás percei
átlátok már rajtad Ercsei!
hiába bájolgsz samponnal festett hajjal
balzsam hab s smink vagy te Lászró Hajnal!

Zenefény lazíts el
múltamat szabadítsd fel
emlékét takarítsd el

annyira érdekelsz mint a kopár sár
az utcákon László Gáspár
s veled együtt szinkronban tarolta
a hülyeséget Salgó Sarolta

Nem érdekel ha haragszol
Koparsz Annamária
hozzád sem köszönet- harang szól
sem ária
felszínes gög vagy – ez nem átlag-
csak légy messze tőlem. Nem bántlak.

Múltamból most verset írva visz ki
a „költő” lélek Mártonos Kriszti
aki újra fekszik egy ágyon
s gúnyosan nevet egy lányon
„16 éves liba
menj vissza álmaidba”
rácsaptam a hajnalra az ajtót
hol a halál szava hányt
rácsaptam az életre az ajtót
s benne felejtettem Krisztiánt

„Valaki mindig rád szól
egy elhibázott hangulatból
valaki mindig rád szól
gáz lesz hogyha nem vigyazol”

elvágták a filmet hirtelen
Kriszti meg csak aludt szívtelen
ablakán túl mélység hív le
részédültem a körívre
konyha-hideg mosatlanok között
szemem „megváltásba” ütközött

soha eddig nem éreztem
lebegtem és elvéreztem

„Kereslek én segíts ha baj van
szólj már végre halljam
kereslek és te válaszolsz
nem nézhetsz át rajtam

Rácsaptam az életre az ajtót
hol a halál helye hányt
rácscapom a múltamra az ajtót
hogyan megmentsem virradatnyi lányt!
Isten ölel szálljon el a harag
emlékekből a fény álmot farag
és hogy e sorokból sosse legyen átok
Nem is kell tudnotok: mindent megbocsájtok

2006. máj. 23

(Az idézetek a Monyo Project zenekar "Valaki mindig rád szól" című dalából valók)

Indian woman

„Have you had an indian woman, my friend?” (Jim Morrison)

Sziget fesztivál 2004. augusztus 10.

Hátamon fénylő lélekrobbanás
angyalok dörzsölik szárnyaimat

- Mi ez a szellemrohanás?
(... szájamon ima ...)
Ki az ki lelkemen talál?
... A vérembe fagysz!...
Barátom vagy Halál
ha életbe hagysz ...

A mennyország lyukat ásít plafonégre
fejem fölé szállok angyaltűzzé égve
Mennyi lyukból pillant rám egy reflektor fénye!
Istentiszta égbolt gyönyörű Reménye

Segíts!
vaskezü robotangyal lett bennem a vérem
Segíts!
ólomcsokoládé nyelvemen az éden
Segíts!
bolygók vonzzák vissza lelkem a magzatburokba
Segíts!
Kék fény hív a Halálba huhogva
Segíts!
behalok! születésem érzem
örök kezdetemet végleg utolérem
Hatalmas erődtől reggelre elvérzem
Segíts!
Itt van már a múltam és meg akar ölni
Segíts eltörölni!

Ha benned lennék
ha bennebb mennék
ha lenn lennék
...s ha nem lennék...

Ki vagyok?
kérdézem a túlvilágon
Ki vagyok?
a sodródó spirált látom
Ki vagyok?
kérdem egy asszonytól az űrben
KI VAGYOK?
üvöltöm felhevülten
Enikő
visszhangzik az örvény
Enikő
zúgja rám a törvény
ENIKŐ

Ha benned lennék
ha lennebb mennék
ha bemennék
...ha nem lennék....

Ős szigetemre küldj lelkem kezdetére
tudatalattimban legmélyebbre térve
Óceánparti homokban
Őshomlokom szeme robban

Indián Indián
lélektüzedhez hívsz halált tanítani?
De a halál nem látszik meg rajtam. Nincsen?
Túlvilágból jön át ez az emlék-kincsem.

Táncolsz mint egy csodabogár
a lila fény átsüt rajtad
őstudásodhoz boldog ár
hogy ez mind meglátszik rajtad

- Nem élhetek tovább! Mindent tudnak rólam!
 - Jól van.

Kopasz kötél az arcod
Ősanya hív folytatni harcot

Ki kéne menni a szabadba
mondtam elszaladva...

Sárga szíjú érzés: Fájdalom Fémöve
elúzi bal tenyerem fénylő félköre
s rám gurul a Halál csont-kerek ékköve

Idősíkok csúsznak lelkemnyi szemembe
Káli idő-erő jön ma velem szembe
pálmafa part úszik talán japán voltam
érezem magam holtan

balról sötét autók hullámoznak felém
Berlin utcáinak háború-szűk szelén

De csontjaimba szívom a Gyorsaságot
s egy perc alatt átszaladom a Világot
fénycsendű utakon lélegzem magam át
és ott látom Tarát

Zöld mezőre száll az Isten
Léggömbön szárnyakon izen
Lelkem lebeg az Égvizen

Hétfő Kedd Szerda Csütörtök Péntek Szombat Vasárnap
Tíz ujjam tíz otthonom ma barna udvara a sárnak
Iván Tel Aviv?
Ez mind relatív
lila tea hív
zenesínű víz
partjaira visz

Hétfő Kedd Szerda Csütörtök Péntek Szombat Vasárnap
Tíz ujjam tíz otthonom ma barna udvara a sárnak

Átugortuk a Holnapot
illathangok gyűlnek körém

hallom dalolni a Napot
titkos fatündérek tövén

érezem növények beszédét
kis koboldok jajgatását
füvek bársony bégetését
halálfelhők hallgatását

Látom a fény tekintetét
levegő-kék távolon túl
arcomhoz érinti testét
sárga varázsszeme kondul

tündérek gyöngysora suttog
falevelek fotelében
lehunyja szemét az Éden

füvön fekszem és táncot jár
homlokomon a napsugár

Felállnék de hátam visszahúz
lennék most lángoló Ikarusz
űr-mágnes vonz vissza a Földre
halálgödör száll le a zöldre

és megérintem a Föld Magját
ősi titoknövénnel telve
az Indián Földanya lelke
vállamra öleli fel magát

s megérzem a túloldal szagát
ahogy megéreztek a Mayák
lapockámon zölden lüktet Ő
Ezerarcú Lélektemető

Éles kés-hideg jég a zene
engem figyelt fájdalomszeme
mikor távolodott a hátam
szárnyaim kifeszítve láttam

bordám közé hasít a hangod
de te csak nevetésem hallod

Szárnyaim zenével kíséred
vérembe tép a dobkíséret
de tudom hogy ez csak kíséret
lelkembe ne költözz kísértet!

Szívdobogás lila homály félek
ha csak eddig érek ezzel mennyit érek?
ha csak ennyit égek ezzel meddig élek?

Indián Indián mi az a hit ami
lélektűzhöz hívott halált tanítani?
Néha bemutatkozik a Halál – Nincsen!
beléd lép az Élet s feltámaszt az Isten

Jelenés

világoskék madárcsicsergés
- valaki engem körbezár-
agyam útjain túli porsugár
bőröm határán túllépő didergés:
- valaki engem nagyon körbezár-

behunyt szemű illat körme
költözik a köldökömre
bőrlevegő rám borul
tüdőm tikkadva szorul

dermedésbe borzong testem
tűztilalmú táncba estem
körkörökbe ring a mellem
Velem van egy örök szellem

végtelennek hol a vége
ég- teremnek hol a széle
vágy szabálynak hol a szája
lány szavának hol a bája

láng szereknek hol a mélye
láng szemeknek hol az éje
lánygyerekeknek hol a férje?

hajnalhúsú ég
tűz- szemembe lép
agy terembe ér
el a sötétkék

fagy teremben ég
el a sötétség

Istené e villanykörte
ki éjszakám összetörte?

Kinek hallatszik a szava ki
hangszálhúrjaim rácsa mögül?
markaim mozgatja valaki
s csak látomását hagyja örökül

emlékeim kutatják levegőjét
múlt mezőbe süppedő legelőjét
egy halványodó tudatmély- úton
felfogni is még alig tudom

A madárcsicsergések kapuja bezárt
...valaki ma nagyon körbezárt...

2006. máj. 26 04:44

Visszhang

házfalak gyönyörű arcai
(mindegyik ház egyetlen arcú)
karmák karcoló karmai
(a sötétség meztelen és karcsú)
a puha ízű levegőt
széttöröm a csend előtt
és megtalálom ősi házam
hova épült forró lázam
összetákolva fáradt szóból
emlékezik ez az éjjel
átlátszó testű érzelem
ölel át s szakít széjjel
gondolataim maradványa
robban bennem sziporkázik
egy üres húsú égen
fáradt aranybánya
fénybörtönben fázik
(napunk volt még régen)
néhány szó érkezik
álmos járatokból
utolsót fékezik
az idő -s nem létezik
s elrejtve egy titkos ágba
ahol járhatatlan az érzet
beszív egy út ami még elvezet
A mélyen titkos valóságba
arcok állomására érek
ahol mérhető a lélek
és az erdei fakérges
tövében megszűnnek a mérgek
elolvadnak lassú férges
fejükben húshangú emlék
a nemlét
táplál az éteri élelem:
örökre megszűnt a félelem

Érz- Elem

Ha rád gondolkodok zenél a lelkem
agyhullámaid masszírozzák a gondolataimat
titkok talaján jár az ősi modernség
csillagközi tiszta lélegzete

A harmadik szem ébredése II.

A lélek álmai milyen törekenyek
színek bőrébe bújt zenefüst a szemed
tüdőm erdejében zöld sávú sikoly-fény
Múltad aromája e csendbarna edény?

Érzem a pillangók szárnyának illatát
a két világ között kék világ villan át
tündér-agymezőmön dombmellek remegnek-
Madarak a földön mindig csicseregnek

Pupillád a kapu Múlt-utad behasít
sejtek csillogása bizseregve lassít
emlék intim mélyén elolvad a vas is
vénád vén sínein állomás a hasis

Szaggatott mozdulat: az Idő keze lép
csokoládé-mágnes varázslatán beléd
dobog a szív dobja : (: vérvillanás-szünet :)
akkordbarlang éje (--halálillat-tünet--)

húsvirágom szirmai szemedre nyílnak
alagutam hívja sugarát a nyílnak
múltamba szúrj mélyen míg vonat fékezik
s végigvisz majd egy út ami nem létezik

feküdj most csak végig szépen a helyeden
s felébresztem benned a szent Harmadikat
zúgó élet agyát kapsold ki helyettem
és én majd leműtöm az álarcaidat

2006. máj. 9-11.

21 gramm

Árnyékom sűrke fátylát hozom
hamuja végigpuhul arcomon
ég éjjelénél mélyebb a szemem
s tükrömbe úgy ragyog: befelé végtelen!

Varázslüket őriz titkos erdei tűz
eltakarja test mögötti múltam
láthatatlan látvány jelébe fűz
mikor régi múltam megtanultam
lélegzetembe belefulltam
s elfelejtem hogy életbe hulltam
nemlétből anyagba boldogultan
de kíváncsian a világba kezdődöm
A Földön

Ablakon túli mélyben
álommese integet
múltamban guggolok ébren
és mászkok lélek- szinteket

az árnyék hamvas fátyla
végigpuhul arcomon újra
pupillám múlttitkú fáklya
mély lángja önmagam látja
s rávilágít a lélek- súlyra

a gyerekkor álmok tégláiból
lassan építi fel arcomat
Játékváros- járdán gyalogolok
s elém jön a karácsonyi kisvonal

Az ablakon túli mélyben
táncolnak még szerelmesen a fák
gyökerestől remegnek a kéjben
lélegeznek növényhangú imák

kinyílik az arcom a szobára
ahol árnyéktól hullámoztak a falak
puhán mozdulni kezd a vakolat az álmom alatt
és megszédül bennem az emlékszínű pára
Rázuhanam születésem életdobozára
egy gyerekkormintás paplanhuzat alatt

A Sötétség kavargó csoda – lény
és mérőműszere csak a lélek
végtelen testét míg megöli a fény
halál-mély ölében őrzi titkát- sose félek
színek lassú lépéseit hallom
ahogy beleolvadnak az éjbe
minden bútor hullámzó kép- halom
belesiklok én is ott e mélybe
a földön túli űrhomály- veszélybe
vonz az álom s irányít egy ének
fokozatosan adagolva ébred fel a lélek
az átlászó varázsban ahonnan beszéltek
fellelegzik a szó: Köszönöm hogy élek!

2006. okt.

A kettészelt idő meditációja

(Kolozsváron a Király utca közepén megpillantottam egy elgázolt halott galambot. A hátán feküdt, két lába égnek meredt, és fölötte szabadon felszállt egy repülőgép. Közel a reptér. Azon tűnődtem, miért nincs nálam a kamerám.)

Út sima bőrénék öklömnyi a bucka
elütötte ma a galambot az utca
s acélrepülőgép zuhant rá az égre

hűvös hátú aszfalt galambsírra égve
elmenekül a mély szem mögötti térre

kerékgumik hívó tekintete sárga
egyre gyorsul egyenletes gyilkossága

szemreflektorok pupillám mögé úznak
bizsergő sötétbe neveket betűznek
étertiszta agyam ura már a tűznek

A kettészelt idő határa a járda
hol tudatlan lábnyom- pecséteken járva
Halál gurul szembe éles hangja dárda
bezárja kapuit szomszédban a zárda

A sötétség titkos feneketlen mélye
13-as számú nőalakot öltött
megvéd az ördögtől haja sűrű éje
amíg az idődet ablakában töltöd

autókerék súlya- fekete szembogár
ösvény-sötét a csend óraarcú bogár
óriássá nyílik a levegő- ösvény
s túsúrásnyi lyukon belém lép egy őslény

sóhaj-kút a múltja mi vénámban kering
jégkocka- véredény számkörei szerint
szívritmus-dob láncá szorít a jelenhez
börtöntestem láncán kilyukad a jelmez

...láthatatlan fényű kis hópehely- morzsák...
levegő résén túl megárad a porzsák
titkait szemembe szórja a mennyország

átcsordul a lyukon egy hosszú kulcsfonal
agyam ablakán túl vezet egy útvonal
elindulok rajta fényvéveket lépek
s rájövök hogy nincsen mire odaérek
... de ábrázolják képek...
atomhangú szívem naphomályban serceg
talpam alatt zúgva telnek el a percek
elalszom az őrangyalom puha szárnyán
ismerős arcokat hoz élém egy járgány
bőrük lángra sápadt hajnal húsuk márvány
erdőfüst- hajukban ég el a szivárvány
éjszaka- szemük a feneketlen ármány
sötét hangon néznek duruzsolva járván
egymás homályában mint valami járvány

Ki ez a lány- kérdik s megennének élve
halálúr- háztetőik kapujába érve
megment egy angyalkéz s beleránt a térbe
szobámban ébrednek már magamhoz térve

2006. máj. 31 04:00

Vízkatedrális

Az idő átlátszó utcájába léptem
üvegkönnyű árnyék aszfalthangja léptem
lágú hangú csillagok tükörbe űznek
örvénylő magasból lángokat betűznek
számok sötétlő hamu- mélyére látok
hullám hangok haja boruljon ma rátok:
feneketlen kútvíz se suttozja: átok!
dideregve csobban magzatokba lobban
ez az űr-meleg víz ereimbe robban
elnyílik már a tér Semmi üvölt szembe
láthatatlan lények lépnek az eszembe
megfeszül az idő lélegzetnyi szünet
behunyot homlokú csend (harmadik szem- tünet)
látvány pillant reám (letisztított üveg)
szellemarcok fényén őrangyal szép üreg
levegő rései törik át börtönöm
láthatatlan ujjak hulláma bőrömön
átvirrasztott múltunk konyhád egén repked
füstölt dohánylángba burkolt esőcseppek
dobogása ég el a szájadon reszket
(..ez a meg nem történt emlék lett bennem a legszebb...)

Szobraidba vágyom

Szellemarcú virágok néznek
lelkembe a föld szivacsából
mezőhajú szobra a réznek
sebemben füvek tőre lángol

Fűcsomóba ültetem magam
ki nem mondott szavam a falam
ajtód elé nyílnak a jelek:
némán várd hogy megöleljelek

Zöld leányként hajlik a korlát:
mosoly csendje hulljon akkor rád
kilincs didereg zöld ruhában
észbe kapsz: itt vagyok a mában

Nőies csikk a lábad előtt
halott vad ez kit nyilad lelőtt
kapun cigaretta virágzik
éjjelenként szád nélkül fázik

Kiáltson rád a zöld kérgű fa
magyarázza el ahogy lehet
szótlanságod penész mérgű fal
Ha megismeresz nem mondhatsz nevet!

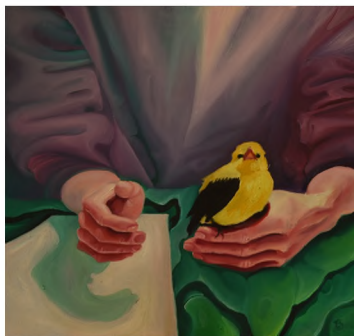
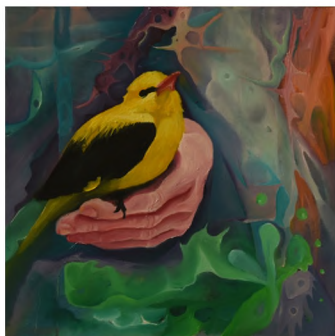
2006. június 24

A láthatatlan szobor I.

Nézem ahogy felgyújtod a villanyt
ablakod sárga ékszerdobozában
a fák fekete sámánokká válnak
amikor a szemed felém villant
ujjaimra tévedt egy eldobott bilincs
és zöld mosollyá olvad a kilincs
amikor a tegnap felébredt a mában
ablakod sárga ékszerdobozában
kapud magas lándzsa- koronáján
nőies cigaretta nyílik minden éjjel
ablakon túl láthatatlan szoborra válok
körém gyűlnek szellemarcú álmok
konyhádba hívlak amíg mélyen alszol
ellopom az arcod a tegnaptól
kezed alatt a füvek rézzé férfiasodnak
múltadban még mindig nézlek
gyermekláncfű szirmú a napsugár
s a földön csillaghomok pora ébred
de te csak figyelem- morzsákat dobtál
s valaki most múlt tűzével hajít
szívemből egy szeletet elloptál
s másnak adtad a tortát oda
most láthatatlanul nézem az álmodat
és ízelem a lélek ételmaradékait
szavaid meleg ajándéka
folyik el újra fülemben
hideg vized érinti meg arcom
nézem ahogy elalszik a valóság
találkozunk útszéli fák zöld övénel
nézem ahogy felébredsz álmodban
találkozni fogunk majd a múltban

2006. máj. 23-24

A láthatatlan szobor II.

„Üldöld a holnapot,
és a múltat a holdra fessd,
hogy álmaidban mindig ott legyen.”
(Monyó)

A múltat a holdra festem
hogy minden éjjel nézzelek
álmod ablakán belestem
fújtak szürke réz- szelek

vérzik a levegő bennem
titokban a számra kékül
egyszer innen el kell mennem
s nevetést hagyok emlékül

Nem fogod megtudni István
minden vicc könnyek palástja
állok múltadban egy listán
benned őriz már egy bástya

2016. jún. 28-29

Gömbölyű vizek vágya úsztatja felém arcodat

Örök zátonyok vizén
téged keresgél a nap
Kerek Képzelet terén
simítsd el alvó önmagad

Legyél égkerek várakozás itt
mert lassú türelmű a tavasz- út
s ha Idő fekete arca ásít
leszek nemlétbe úszó alagút

Leszek kimondott szavak magánya
két ember közti varázs- szívverés
a múlt s a jövő mai aránya
eloszlik de a jelen sem kevés

Mondd: jel az hogy te vagy velem ma itt?
légy híd a tegnapi s a holnap között
Álmunk minden emléket kinagyít
mikor a boldogság szavunkba öltözött

Leszek pillantásod közt nyugalom
szemed tükrébe költöző remény
behunyt világú langyos kép-halom
pupilládat szűkítő nyári fény

Ha beborít a napfehér árnyék
gondolat mindig valóra válják
a női ösztön sohasem téved
gömbölyű vágyak hajnala úsztatott hozzám téged

2003. június 28- augusztus 3

Indián ima I.

A fák ujjai ma kékbe húlt imával
kóstolják az eget
arcunkra zuhan a Távol
párnaként takarnak fellegek
nyárral hint a zene
így zuhanjuk át papírvékony távolunkat
s ha a Földnek Szélszínű a szeme
hívunk téged Őserő Szellem

1999

Indián ima II.

Égben fürdő fénytől vizesen
gondolattal simogatlak téged
Zöld mezők sugara volt arcod
világokat ölel méhembem a csend
Lassan zuhan le szememről a látvány
a házak mint szemed fehérje
pupillaablakaikat meresztik az égre
Langyos ágyásokban érik meg most a szó
pólusokba rejti a Csend varázsát
A Föld sörényét simogatom
És hallgatom a szíve dobbanását

1999

A város másik oldalán

Frederico Garcia Lorca verséhez

a város másik oldalán
holtan fekszik a hajnal

kék vért hullat az ég
szememből álmok szaladnak szertesztét

a filmkockák úgy pörögnek ahogy kéred és
mégis késpengeként hasít az ébredés

szelíd szélén száguld az éjszaka
elsuhan vele a vér szaga

de valami furcsa itt-a reggel nem jön el
az örök hangtalan éter átölel

ellovagolt a gyilkos nagy robajjal
mit tehetsz ó Isten ennyi bajjal?
a város másik oldalán már
holtan fekszik a hajnal

2003. június 17

Halott óda

Salvador Dalí egyik képe alá

Szemedből tükrök néznek a semmibe
föld alatti furcsa kövek fészülik már hajad
az éjszaka bársonya szétszakad

Sötét égbe zárlak
mint lombokat az ágak
mint melegét a fáradt
napsugár

Csontod lágy szerkezetei már hűvös űrbe vágynak
de gyomrod mély kútja még kristályvizet ad
észre sem veszed a szemedből kiröppenő madarat

Felszabadultál - Nem börtön a tested
Vérereidben legyek szárnya reszket
méhed az otthon mélymeleg szoba
gerinced ógörög templomok oszlopa
35 csigolyád lépcső a végtelenbe

Sugárként éltél de egyszer
sejtjeidben végleg felborult a rendszer
s a semmi szürke hamva tenyérként borult rád

Kezembe veszek Összevarrnálak mint ruhát
romlott alkatrészeid kicserélném
ó csak feltámadásodat megélném

de ujjaim hiába birkóznak veled
bőrödön a halál megmered
és szememből tükrök néznek a semmire

Abszurd apokalipszis

Olyan magányos vagy
hogy átsüt rajtad a holnap

Érzelveid halvány földjére lépsz
az éjjelből zúgó álmokat tépsz
agyadban látóságok gyalogolnak....

A csend ajtaján még benyitnál, de szólnak
átlátszó hangok-Értelmét a szónak
még nem érted-A valóság már nem ölel már otthagyt
önmagad szélén Leesnél de ott vagy

belsődben és megfagy
a meleg szó Már
nem emlékszik rád a szótár

S te sem emlékszel csak ott vagy
mint egy tárgyon átsüt rajtad
igen átsüt érzi ajkad
hang hiányán át a holnap
nem ér már el tán dalolnak
valahol, a földnek lába
nőtt úgy indult el halálba

S te meg csak állsz és nem érted
hogy ezt mind mért játsszák érted.

2004. febr. 26

Kapocs

Magad mellé somolyogsz
becsukódik a hajnal fölötted
üvegmezőkön világitó álmok
gyermekkor ízű kép: újra rád találok

Éter jelenlét

A csend edényeiben
nyújtom át az időt
kinyitom neked a végtelent
az ajtó mindkét oldalán én vagyok

Visszaút

Mintha ez a busz
már visszafele vinne álmaimba
az idő egy domboldal párnájára nyúlik
kopogtat a zene a füveken
mint apró kődarabok -
Lüktet a ritmus
dobszólók gurulnak
fülemen be-agyamon ki
mintha síneken
pedig ez a busz már
álmaimba visz be
és színes hangok díszítik pizsamám

2002. november 21

Tudatmezők

Mint apró lélekdarabkák a csöndben
fehér hajú hajnal csörren
ibolyakék múlt időben
álomba sötétedem

Lépj át a tudatod mezőin
és beszéljess Istennel!

Elvész az álom
szemem ajtaján át
az égbe

ajtódon túl
ahol az úrszagú
világítás kondul
Én vagyok saját magam partja

Nirvana

gondolataim szétfolynak
mint fehér galambok a tejben
középre a sima szoba siklik
a tegnap hasonmása a holnap
s köztük lágyan elterül a mindig
Napfény kong egy kitisztított fejben
mint egy omlós földöntúli piknik

Béke

Az emberek kavargó mozdulatok
elfújja őket a csend
Az ég örökre arcomon ragyog
Odafönt és Idebent

Emléked

Szemöldököm alatt ébredő évek
éjbarna árnyék napja belém égett
Arcomra nyarat hint s fehérítő telet
mint mikor először megszerettelek
Kételkedések vagyona: védtelen
álmokat szorít ponttá a végtelen
s időből kilépett csend-fehér kezem
életvonásával rád emlékezem

2003. május 5

A végtelen név

Álmomban végtelen volt a neved
a horizonton simultál végig
halhatatlan szavakkal érintettelek
s testeddé váltam a földtől az égig

magamat életbe vágytam
és tudatalattimból kiszakítóttalak
te látomásos időtlen alak
életbe vágytam és életbe vágytalak

Hátha megértesz-gondoltam
így hát tartozékkod voltam
újra mint ruhád vagy kezéd
homlokodon a csókhosszú erezet

Olyan hangon szóltam
mit nem érez más
csak a lélek s a szívkamra

Álmomban végtelen volt a neved
s most is hangtalan ordítlak magamra
életbe léptünk hát hallgass a szavamra

Aranyváros balladája

Aranyváros tág terében
magzatot szül most az éden
fehér sólyom száll az égen
fehér szárnyát látom éppen
most süvített át a réten
aranytojást tojt a héten
angyal fénye lát szemében
aranyfényű szellemében
süvítve robban az éden
mereven néz át a képen
eldalolom mindenképpen
fehér szellőn szállok éppen
sólyom szemem lát a mélyben
ott süvíték át az éjben
ima negyed sűrűjében
lelkem átszállt át a fényen
süvítve robban az éden
szétroppanok fenn az égen
alagúton át a résen
átjutottam jégverésen
átjutottam kőesésen
Aranyváros tág terében
ott alszom a fény tenyérben
homlokom egy fél kenyérben
átálmodja magát ébren
át a téren bűvös térben
Felhő vári jégesőben
szepőltenül bőrig ázni
Gyémánt réten ég lesőben
szellő dalát furulyázni
most úgy jöhet jöhet bármi
most úgy jöhet jöhet bármi
Felhő szőnyegeken járni
felhő fehér fényre szállni
fehér esőn bőrig ázni
fehér szellőn szaladgálni
felhő párnán álmodni
felhő fotelekben várni
most úgy jöhet jöhet bármi
most úgy jöhet jöhet bármi
virág vári jég lesőben
nem maradhatsz most esőtlen
virág esőben beszélni
szilánk talajon zenélni
élni élni élni élni

szellő szívébe beszélni
bűvös büfébe betérni
gondolat szelébe tépni
álmocsend levébe lépni
most csak ennyit ennyit égni
most csak ennyit ennyit égni
Utca sarok fordulója
lélegzetek kondulója
visszafele jár az óra
lát az óra jár a jóra
varázsvilágok tudója
hangvilágok megállója
esőre áll már az óra
kitisztult az éles szemem
márvány esős veszedelem
így bánni nem lehet velem
Márvány-vári ég fotelben
márvány asszony szeme lebben
ő dalolja ügyesebben:
márvány szavakkal beszélni
márvány zongorán zenélni
Márvány füstöt jól beszívni
felhő szőnyegekben járni
felhő fehér fénné válni
most úgy jöhet jöhet bármi
most úgy jöhet jöhet bármi
Virág-vári ég esőben
nem maradhatsz most esőtlen
felhő párnán vígan hálni
felhők között égre várni
felhő imát mondogni
most úgy jöhet jöhet bármi
szótlatlanul a szóra várni
vigasztalást megtalálni
most már jöhet jöhet bármi
Aranyváros tág terében
megmozdult bennem az éden
fehér sólyom száll az égen
most süvített át a réten
nem láttam már nagyon régen
mereven néz rám a képen
eldalolom mindenképpen
sólyom szemem lát a mélyben
felhővári végveszélyben
ott süvíttek át az éjben
Varázs utcák fordulója
visszafele jár az óra
ne térjetez nyugovóra
ne térjetez nyugovóra

Hajlítható csoda világ
húzódik a partjain át
most mormolj egy Isten imát
és csak Istent Istent imádd
ezüst angyalokra várni
szél-esőben szellé válni
ég-lesőben égig állni
fény-esőben fénné válni
Virág zamatán beszélni
szirmok között jól beszívni
harmat esőt zölden inni
Felhő vári ég-esőben
szeplőtlenül bőrig ázni
befagyott tavakon fázni
szellem szellőt furulyázni
negyedévnnyi meredélyben
most lehet életre várni
most már jöhet jöhet bármi
szellő szívébe beszívni
gondolat szelébe tépni
ezüst esőben beszélni
élni élni élni élni
harmat hangját egyre inni
csapadékot fentről inni
harmat manót messze vinni
bűvös büfébe betérni
pirkadatra odaérni
hajlítható csoda világ
most úszom a partjain át
most kéne mormolni imát
hogy csak Istent Istent imádd
ma nagyon beszálltam
nem leszek hazátlan

de legyek felhőtlen
ha egyszer felnöttem
Fénymanónak szeme lebben
ott alszik a tenyeredben
ott eszik a kenyeredben
levegő dalába lebben
lova eltűnt a nyeregben
Bűvös büfébe betérni
szél szavába szót beszélni
ezüst mormolás falója
nyalókányi nyaralója
varázs-város fény-lakója
titok-tereknek tudója
fordítva jár minden óra
mikor térsz itt nyugovóra?
csoda kapu tágulóra
utca sarok fordulóra
varázs világ árulója
sokat hallottam már róla
rátekinthet egy fény-falóra
s ráesik egy fél falóra
nem is mozdult meg azóta
csoda kapu tágulója
felültem rapid lóra
elküldöm őt nyugovóra
vonat vigye fordulóra
elteszem őt uzsonnára
rátukmálom Zsuzsannára
szellem szellőt kibélelnék
csoda erdőt kibélelnék
varázs világ fény tudója
titok kapu nyitva tárva
de egy árnyék ma bezárta

erővel fordulj a zárra
fehér szőnyeg kellőn várja
hogy borulj imával rája
ima kulcsa zárban siklik
ez egy földöntúli piknik
ima szőnyeg ketté nyílik
tisztítsd ki magad a szívig
tartsd ébren magad a sűríg
felhő fehér ima szőnyeg
partjainál álmod szőnek
innovatív lassú szörnyek
izom nadrág izom kabát
fájdalom ing ezüst karát
hajnalomban bent tartottam
Ezüst szírom finom szagát
Elér a Fehér kikelet
újra ásítom a szelet
újra tágítom a teret
most már jöhet aki szeret
Arany szemed most megeredt
fehérré fűjjad a szelet
aki szeret így is szeret
aki mehet így is mehet
Tág szobának táltos mélyén
éter-lüktetések éjén
első álom légy ma enyém
lassan pihenj ne légy kemény
tisztá szemű fehér legény
ezüst vérem kiabálom
ki az éber ki az álom?
ezüst réten kitalálom
kitalálom ki a párom
Felhő-vári ég motelben
titokzatok szeme rebben
szitok manók szívesebben
öltöznének színesebben
fürödnének vizesebben
ott esznek a tenyeredben
ott alszanak kenyeredben
ott játszanak kikeletben
lovuk eltűnt a nyeregben
szellem-eső harmatában
száll a szólám harmadában
szellem-ajtó nyitogató
szellem-lejtő nyikorgató
szellem-erdő írogató
szellem-szellő szívgató
fehér manó simogató
ész-veszejtő riogató
ég-veszejtő végveszélyben

légy ma résen kérlek szépen
szűk szobámnak tág a vége
tág végének nyílik vére
Hold-utazás fedélzetén
felnőtt felhő kikeletén
eső-város légterében
sima tükör te légy enyém
ne légy kemény
elvarázsolt csodavilág
partjain a csoda brigád
zuhan eléd Istent imádd
akkor is ha most kiabál
mindenki rád
szűk szobámban világ vége
virág szélének az éle
Arany szemed most megeredt
fehéren fűjjad a szelet
fehéren igyad az ered
aki szeret így is szeret
szellem-eső permetezve
felhő-puskát rád szegezve
lágyan esik az ereszre
ne eressz be
feneketlen tónak mélye
szakadatlan szónak fénye
ráfordul a végveszélyre
ne figyelj rá csak az éjre
szellem ajtó nyitogató
szellem eső riogató
Arany város tág terében
ott szunnyad egy
percnyi régen
nem alszom el végveszélyben
inkább alszom fél tenyérben
homlokom egy fél kenyéren
átálmodja magát ébren
végveszélynek közepében
bűvös térben
figyelj ébren
Felhő-vári vég-veszélyben
fehér felhő sima szárnyán
ott úszik egy kocka márvány
alagútja a szívárvány
Légy ma résen
ne az éjben
aludj mégsem
Ezüst szellő angyalai
titok magoknak dalai
tükör égen szaladgálni
tükör résen szabotálni

most már jöhet jöhet bármi
szótlanul a szóra várni
Aranyváros édenében
fehér sólyom száll az égen
most száguldott át a résen
nem láttam már nagyon régen
mereven nézek a képen
révületbe estem éppen
fehér szellő tág szelében
sólyom-szemem lát a létben
Felhő téri aranyérem
Rég láttalak nagyon régen
ima-hosszú sima réten
ott süvitek át a téren
Mind a két szárnyam az Éden

Élet előtti lélek

Az életbe készülő lelki társak búcsúja

Szaggatott fényű éjszakák...
a gondolat vékony testén
egyetlen vízsugár
csókja úszik bőrömön

Fehér alagutak kúsznak ismeretlen tájra
túlról figyel egy fáradt mályva
rajtam még az utolsó előtti fénysugár
hosszú tekintete

- A ma esti busz
már elindult az életbe
és nem érhetem utol
Hát adj át nekem egy
sóhajhosszú emléket magadból

Körülöttünk csendet lüktető lelkek
Kérdéseinkre mért nem feleltek?

Élet nélküli lélek
arca nincs árnyától nem félek
szavait nem értem
de gondolatát magamon érzem
vékony vérért magamból vérzem

Csontváz hajnalú égbolton
nap ül egy virágzó kék folton
simul a fény eme rég holton
magadhoz szorítasz és folyton
magam látom egy könnyfolton

Tűz mélyén pislogó szemek
melegük mellemben remeg

Szaggatott színű sötétség
feketét izzad a sötét ég
átkarol az idő selyme a holnap
arcában angyalok gyalognak
- A hajnali buszt elérem talán
Találkozunk az életben babám!

2003. augusztus 1.

Extázis

És a halottak felkeltek sírjukból megkeresni a házat ahol születtek. Rituálétánc egy üres fantom- zenére. Halott sámán vérben mosakszik.

Lila hajnali országút, röptés el, mozduló végtagjaim a szélrózsa minden irányába szétszórják a dicsőségedet.

Sár, ölel a sár. Érte az öledig érő nyugalom jár.

A folyó aki az erdőben lakik meghívott hogy igyál a hús vizéből. Nem zavar senki, a felhők elúzták a ragadozó madarakat. Egyedül vagy mint a virradat. Összefonat áldás, életen át ás... Halál, hová pipázol itt, füstmentes területen?

Igyál a hús vizéből... A farkasok leülnek melléd füstölni a fák közé. Légy kedves velük, és közben vigyázz, nehogy felfaljanak.

Összefonat áldás, összefonat áldás... Már szélrózsákat szagolsz a horizont túloldalán. Megdermeszt a reggel hűvös acélja. A farkasok ide is érte jönnek. Hihetetlen. Kezdtél elképzelni egy tájat ahol talán élhetnél még egy kicsit. Már lassan bele is költöztél. Az Isten megengedte neked ezt a luxust... és valaki hirtelen elvágta a filmet. Vége

Egyedül vagy mint a virradat. A szélrózsák elhervadtak a horizont túloldalán. A sár megeszi a hús vizű folyót. Halottak mennek a lila hajnali országúton. Keresik házat ahol születtek. De valaki közben törrel végezte ki a fantomzenét. A tőr a földön. Vér csöpög róla az országútra. A halott sámán már nem tud vérezni.

Halottak mennek a horizont túloldalán. Keresik az ellopott életet. Valaki várfalakba zárta az időt.

2000. szeptember

Kitalált világ

Két ötszázast nevet az asztalon. Pénzermék társasága. Mellettük vigyorgó morzsák fénylenek. Asztalra csöpög a hahota. Kopog a víz a kádban. Barna szemgolyóként ragyogja tele lelkemet. Elém tántorog gyermekkorom múzeuma. A múzeumban szigorú tárgyak. Ablakán füstös naplemente.

Mesemaci mormogja saját halálát öt felvonásban. Széles gúnnyal röhög rajta életem. Pimasz kis ötszázások figyelik a mozit. Morzsák társaságában röhögnek rajta. A naplemente lecsúszik az ablakból és elindul egy tarisznyával vándorútra. Keletre. Vagy nyugatra? Csillagok csücsörítenek csókot csinos csizmája csúcsára. Mesemaci mormogja öt halálát egy felvonásban. Csapcsöpögés. Szemgolyókat okád a kád gyermekkorom múzeumára. Megbüntetik érte a szigorú tárgyak. Etikettet varázsolnak a levegőbe.

Mesemaci mesét mondogat. Halálát öt felvonásban. Visít a közönség. Az ég lecsúszik az ablakból. Az ötszázások morzsákkal verik agyon. Nem bocsájtott meg nekik a tollam.

2000. szeptember 5

Not to touch the earth
Jim Morrisonnak

Halványan hull rád az erdő
zuhanó fákat követve
ne érintsd meg a földet
arcodra szálljon éj leple

ne érezz keserű napot
csak a hűs csillagéjszakát
ne érintsd meg a földet
ne érezd meg a vér szagát

nyomodban születnek imák
rohanj az úton a végig
ne érintsd meg a földet
szárnyaid érjenek édig

Szívünk frisselem meszelt falán

Interjú egy jövőbeli emberrel
Utópia egy tökéletesnek ígérkező műmosoly- társadalomhoz...

Tudod, mi minden évben minimum kétszer, de maximum ötször is kimeszeljük újra a szívünket, hogy ne maradjanak rajta holmi tetves nyomok a múlt század ígéretéből. Ugyanígy regeneráljuk a szemet, ezt az érzékeny műszert. Nagy szükségünk van rá, mert egy év múlva az ember már más szemmel nézi a világot és ez nem igazán használ a hagyományoknak.

De homlokunk üvegfalát is minden nap átlátszóvá kell dörzsölnünk üveg-ronggyal, hogy bárki bármikor hiba nélkül le tudja olvasni a gondolatainkat, kisebb fennakadás nélkül. Nem, ez egyáltalán nem bánt, sőt!!! Így elkerülhettünk több világháborút, mert az ellenfeleknek nincs titkuk egymás előtt. Így van-e mire építeni stratégiát???

Én jól vagyok, köszönöm. Igaz kicsit kényelmetlen, hogy csak egy elzárt szobában gondolkodhatom igazán, (már létesítettek is törvényesen ilyen helyeket) de nem baj, így én is tudok mindenki gondolatából olvasni. És ez olyan mint a kártyában a tromf.

2000. szeptember

A C dúr akkord

A C dúr akkord ül egy üres szobában. Ásításai kopognak a földön. A hideg fal megnyugszik, de üvölt a lélek. Kint keresztutak nyöszörgik páros magányukat. Az ablak szeretne egy kis szeletet tolmácsolni a szobának az életből, de senki sem érti ezt a hülye szokását.

A C dúr akkord továbbra is vár. Sóhaj. Valaha volt egy gitár is számára, rég ellopta innen valaki. Az ablak is vár valakit. Valakit, akinek van keze, hogy mozdítani tudjon ezen az abszurd helyzeten. Régen még átadta a szobának az odatévedt napsugarakat. Most csak a keresztutak páros magányával osztozik.

Tavaly még a csillagok is bekacsintottak ide, de már az ég is elfelejtette ezt a szobát. A C dúr akkord továbbra is néma. A régi gitár most biztosan zenél valahol, mért is szakadt le róla, úgy szeretne ő is már megszólalni...

Az ablak kinyílni szeretne. De senkinek sincs keze, hogy kinyissa.

Csak a falak nyugodtak ebben a szobában. Gonosz falak. Önélégülten zárják be a szobát. A keresztút most is üres. A C dúr akkord még nem szólalhat meg. Az ablak most is tolmácsol a szobának valamit. Senki sem érti ezt a hülye szokását.

2000. szeptember 10

Álom- élmény

Ma végre megnyitotta Isten az ég csapjait. Hópelyhekben mosakszik a tél. Csíkos-lepedős alkonyat: magány bolyong a tükör- úton. Hangulatom szilánkjában néha megbotlik csizmája. Az este mélykék papírszalagjai hullócsillagokat szórnak emlékeinkre.

Jelzőlámpák szemében villog egy ígéret. De senki sem tartja be, hiszen a város főtere kihalt. Tekintete megfertőzte a telet, felvágta az ég hasát.

Lent hópelyhek markolásszák a levegőt. A levegő cserébe megfojtja őket. Valaki képet fest a papírszalagos estére és borítékban elküldi az éjszakának. És az éjszaka Istennel beszél, közben pedig Kövér N betűkkel varrja össze az ég hasát. Így az ígéret beteljesedett. Az összevarrt égbolt partjain pihenünk. Még mindig álom-élmény kering az éjben. Keresi az elveszett álmodót... HÁT NEM IRÓNIKUS?

A lustaság íze a szádban

Az óceán zúgó zenéje előtt ünnepelnek a csillagok: a gyémánteste nyugalom színű, és az égnek ma kobalt íze van – gondolsz valamit ilyenkor? Ahogy formálódik lelkedben a mező, egyre halványabbak a nappalok, melleddé nőnek a dombok, homlokoddá fényesedik az ég, és apró halak úsznak köldököd vizében. Szemed már valahol messze- messze... Pupilláidra borul a csillagvonzásos égbolt. A lustaság íze a szádban eloszlat minden rosszat. A gyönyör vándorol benned sejtről sejtire, a világ nem szűnik meg a világ csal átalakul, egy emlék sárga keze kap utánad, és megszorítja ruhádat, inged szélén lapul. Magába vonz, és te engedsz neki. Végül beszippant, mint egy fekete lyuk. S te ott vagy, ahol voltál, utad elején. Már régen felszívódtál volna a levegő vonzaskörében, de a szeretet nem engedi. Gyertyamosolyok gyűlnek köréd, karcsú lángok varázsszemei kidülledt pupillákkal világítanak kidülledt gondolataid között, és te meg egyszer csak arra ébredsz, hogy... FELÉBREDTÉL

Sivatagi karaván

Könnyektől száraz arccal mennek a sivatagban. Sós könnyek, sós könnyek... Nélkülük mi sem vagyunk. Hosszú hajúak, fésült hajúak. Egyik piros, a másik zöld, a harmadik még hófehér. Az út hosszú, hét mérföldes. Mennek ők a napirányba, lábuk alatt homok recseg, lábuk alatt homok sziszeg. A homok kígyó. Hét mérföldes. Köröskörül száraz tenger, összeér az ég vizével. Nap rajta az úr gyümölcse. Megégeti a testüket. Hosszú hajuk nem fújja szél, körülöttük növény sem él.

Megfürödnek száraz vízben, fürödnének ég vizében. Fésült hajuk a földre hull, száraz testük tovább gurul. Mennek ők a hajnal után, mennek némán, csupasz testtel, száraz tenger zárja őket karanténba. Csak a kígyó hét mérföldes. Szemük üres, szemük üres. Összeér az ég vizével.

Egy piros volt, a másik zöld, a harmadik még hófehér. Ruhájukat nem fújja szél. Szemük lát az ég vizével. Minket ölel, minket ölel.

2000. szept. 6

Tégla nélküli falak

Morzsa az asztalon.

Hamu a földön.

Miniatűr megbízhatatlanság.

Fejed tükröződik egy fal oldalán, de álomszemű a csenr árnyéka. Nem te vagy.

Üvegaszfalt, árnyék, karácsony. Az utcasarkokat emlék csavarogja. A régi barátok önző falakként zártak magukba. Közöttük még emberként éltél, de önmagadról hiába beszéltél, kegyetlen arcukról lemállottak a szavak.

Meguntak téged és elhagytak a tégla nélküli falak.

Nincs hol laknod, de a bőrödben vagy, tehát nem egyedül. Ha fagyott végtagjaid hó öleli, nem érzed, hogy fázol. A sárga gyomorsav mélyen marja hasad, de rég nem vagy már éhes. Hozzászoktál az üres emésztéshez.

Hasfaladon virágok nőnek: fogy a sóhajod, fogy az életed. Elalszol és elfogy az álmod.

Kéne egy falás vigasztalás.

Megmentelek.

Sötét erdőbe viszlek mosakodni.

Ahogy a tóba lépsz,

a kövek kövér lépcsője lassan befogad.

Megtanítja úszni álmodat.

”A víz a holdtól sárga lé lesz
valakinek ott alatta
cafatokban hull a haja
cafatokban hull a haja
rémálmait hínár lakja”

A telehold ma aranyból van. Faágak húrjain szelek zenélnék. Titokban tartanak téged. Nem ordíthatsz, a torkod üres cső már. Hangod félénken visszafordul és eltéved a belek alagútjain.

Szobád volt a saját tested, de bőrödet kikezdték kegyetlen szelek. Gyomrodban is elhervadtak a képzelt virágok, megpihen benned egy sosemvolt átok. Gyerek voltál. Egy morzsa az asztalon, hamu a földön. A világról valaki lassan lesepert.

Fejed tükröződik az ég falán. Bőrödből hófehér kövek nőttek, a csillagok szemeddé szegődtek... Ez talán már te vagy végre. Egy miniatűr megbízhatóság. Egy éber lélek vagy a paradicsomból. Tisztán látó fényvirág. A földre szállva vissza vág az igazság! Gyere ébreszd fel az embereket!

Megmentettelek?????

2000. szeptember

Kihez fohászkodol?

Csillagok lógnak szemed ablakán. Szédülnek a fák a portól. Égre tapad szélcsendmentő, levélzöld mosolyuk. A versek levetik lila palástjukat, és szétrohannak. Beszédese versek. Szunnyadó gondolatok között gőzölögnek a szavak, kiabáló kettőspontok fénylenek a láthatár alatt. Szeletelt tér csöpög róluk arcodra. Tapad- ragad. Végigfolyik bőrdön. Valamelyik szegény negyed fölött álmost lát az ég. A föld paradicsomlében fürdik.

A sötét síkátorban bogarak emésztik meg a növényeket. A zsengebb hajtások még védekeznek.

Kihez fohászkodol? Az ég egyelőre permetezi a szavaidat. A hold megfésüli aranyhaját és ilyenkor mindig a földre szórja a tetveket. Már a fűszálak között nyüzsgönek. De a föld fejbőre nem valódi. Nem az ég samponjával mossa.

Forog az élet kereke. A küllői közé egy hajléktalan szobát rendezett be magának. Paradicsomot eszik. De a paradicsom megpuffad és felfalja a hajléktalant. A hajléktalan egy paradicsommagban kopogtat. Nem tud kikelni. Nem láthatja saját naplementéjének ünnepét. Senki sem hallja még meg kiáltásait.

Kihez fohászkodol? Az felhők most kifogytak az esőből. Ezután halott tetvekkel bombázzák a földet. A hold a csillagokat a hajába tűzi, és szélesen kifesti a száját.

Forog az élet kereke. A város nem tud aludni a nyirkorgásától. Így hát valaki végleg ellopja. Elássa. A csillagok mind látták. A hold kacsintott is rá és csókot küldött neki.

Föld alatt sír az élet kereke. Hernyók emésztik küllőit. A föld magja tehetetlen. Valaki gyűjtson már érte egy gyertyát!

Na most kihez fohászkodol? A hold visszaköveteli azt a néhány hűséges csillagot is a szemed ablakából. A fák már vastagon szélcsend-zöldre festették az eget és gúnyosan mosolyognak a földre a magasból.

Hát kihez fohászkodol? Ha a szétrohant verseket összefűzi a gondolatod, megújulnak a könyvben. Úgy fűzöd össze már a szavaidat, és szórod meg metaforákkal, mintha csak vacsorát készítenél a nagy Valakinek. Akitől majd imákat is tanulsz. Akitől tiszta térbe emelkedik az élet kereke. Lélekmeleg emberekből szólít meg újra az Isten. Verseid a jó jövőbe fénylenek át. Csak mondd az imát.

2000. szeptember

A nyitott szekrényajtók völgye

Nyitott szekrényajtók völgyibe vagy
Érezni akarom hogy van e még Istenből a földön
Mérd ki magadnak az ősi szekrényajtók misztériumát
A káoszra való tekintet nélkül
Elnézést kérek
De te nem engedted bele
A dátumot s a mentséget

2012

Három bábu

A bátorságot kinövesztjük magunkból, mint egy világító, zöld növényt.

Boldogsághormonokat fecskendez magába egy rozsdás bohóc, és elégeti a fölösleges életet. Egy apró tett beteljesülést hoz: igazgyöngyök lógnak nyakadon. A nyomorék feláll a fotelból és járni kezd. Nem versenyezhet a maratoni futóval, de van még esélye, hogy valóra váljon az álma. Ablaka mögött lapul a panoráma. Vannak a társadalom által elfogadott módon lehetséges perspektívái?

A maratoni futó kiokádja magából a perspektívákat. A perspektívák széttörnek a földön, mint egy rosszul felépített sivatag. Nincs távlat. Nincs megnyugvás. Nincs semmi. Csak semmi van, de ezt rég tudjuk már. A bátorságot kinövesszük magunkból, hátha most nem hervad el. A tévében rúzsból font szájak csacsognak vidámságot. Könnyű élet könnyed játékszerei. A rozsdás bohóc egy fotelbe horpad. A nyomorék a holdon biciklizik. De a hold elolvad, és a nyomorék a sivatagba zuhan. A rúzsoltok mögött eltűnnek a szájak. A smink alatt feloszlik az arc. A festék elporlasztja a haját. Az emberek maszkot öltenek, hogy lelkiismeretesen, a társadalom általelfogadott módon hazudjanak egymásnak. Robotbábok maradnak egy nevetségesen képmutató társadalomban. Szájunkat vigyorra varrjuk, és nem tudunk többé mosolyogni. A nyomorék majd úszni tanul a sivatagi homokban. A homok megtölti a tüdejét. Vége. Lelkiismeretesek vagyunk, mert nem tudunk többé lelketlenül hazudozni.

Leszokó félben a halál ölében

Éber szemekkel néz ránk az éden

Boldogságyárból boldogságboltba botorkál a boldogság. Boldogságboltba járunk boldogságokat vásárolni. A bátorság, mint egy növény, elhervad a bohóc arcán. Boldogsághormonok mázskálnak testében. Vérében valakik beszélgetnek, áramlik a nevetés. Szívét ostromolja a mesterséges kacaj. Perspektívákat építenek a maratoni futóval. De a maratoni futó elhagyja a bohócot, és szaladni indul a perspektívákon. Vágyait próbálja utolérni. Évekig fut. Mire a végére ér, megvilágosodik. A perspektívák most élnek: Életben tartja őket a bohóc. Behunytt szemmel őrzi vakító fényüket.

A nyomorék a tüdejébe szívta az összes sivatagot, ami a világon landolt az úrból.

Bohóchoz indul beszélgetni, egy sivataggal a tüdejében. Évekig megy. Mire a bohóchoz ér, felébred. A bohóc újra égeti a fölösleges életet. A bátorság mint egy növény kiszárad a bohóc arcán. A fotel magába öleli a maratoni futót. A futó a fotelben álmodja tovább a maratont. Megnyugvás. Biztos pont.

Vége

A rúzs alatt beszélni tanul a száj. A smink mögött újra élni kezd az arc. A festéket ledobja magáról az idő. Bohócunk arcán csírázni kezd egy új bátorság frissítő szele. Van reinkarnáció, ez az egyetlen remény a létezésre. Lelki társát érzi közeledni. Meghaló félben a halál ölében átálmodom magam hozzád, az égen. Misztikus éden.

Reinkarnálódok a valóságban. Találkozunk a következő életünkben! Várlak.

2000. szept.

Énektűz

„Tudod milyen sápadtan és gonoszul
Milyen izgatóan jön majd a halál egy különös órán
Bejelentés nélkül és be nem tervezetten
Mint egy félelmetes és túl barátságos vendég
Akit az ágyadba vittél
és szárnyakat ad oda
A halál angyalokat csinál mindannyiunkból
Ahol oly sima volt a vállunk
Mint a holló karma”
(Jim Morrison- An American Prayer)

Körülvesz egy szemérmetlen sivatag... Bádokkönyeket ereszt ez a bohóc. Hályog-ízűek a könnyek....az arca ég, a bőre rét, körülzárja a messzeség...

- Gyűjsd egy nagy tüzet és dobáld bele egész eddigi életedet! A víz most még túl mocskos. A tűz megtisztulást hoz.

Véres lángok, vér-ízű lángok... Fésüld meg a tűz haját és öld meg a csendemet. Lángjai-mnál énekelj!

- De a gitárhúromon régi idegszálak feszülnek. Félek őket megpendíteni.
A tüzek egy cigaretta lángjánál kezdődnek. Aztán felszántják a múltat. Megsemmisítik életed szennyeit.

És rohantál a tűz nyomán
Végig amerre a tűz szaladt...
Árnyékd az úr porán
Lángol, arra üzd magad!

Embereket láttál a másik oldalról. Múltad kavargó látomásait. Büdösek voltak. Szennyesek. Megszállt téged is valamilyen szellő. Futottál. A homályon át egy idegen táj derengett fel. De a táj fölötti eget ellopták. Mint egy film, pörög le a múltad. Haláloed megtanultad. Akkor hová futottál? Énekelni?

Nincs árnyék a fák alatt.

Elyelte a sivatag.

Arcod lett a föld, bőrd még a rét,

de elszőkött mellőled minden más messzeség.

Esőt sem gyújthatsz már, gyertyát sem magadért.

Látomásaid újra porzó sivatag. Lelked mozdulatlan szoba. Kint szunnyad az idegen levegő. A hétköznapi világ veszélyes. A nap nekik kábit és fertőz. Menekülőd kéne a vámpírok barlangjából.

Zárd be előttük örök lelkedet.

Véredet szívják a csillagok régen,
nincs helyed neked, csak nekik az égen.
Lelked egy sivatag végtelen mélyen.
Álmaid az éjen kopogtatva várnak.
Őrzöl még a gitáron minden idegszálát.
Bádogkönynekből építettél várat,
de kutyaugatások nyelik el éneked.
Nem tudod mi a jó, mi kéne még neked.
Messze vándorolni, a hajnal túlsó oldalára...
megnézni milyen odaát a pára,
az idő arca titkos, a lélek ára drága.
Fésüld meg a tűz göndör haját énekeddel.

A sivatagba bekérezkedett egy láthatatlan szoba. A nap megégette fáradt falait. Törvények gyűltek köré, és sátrakat vertek az éjszakába. De a szoba zárva tartotta ajtóit. Belül csend volt és űr. Benne volt elrejtve életed.

Bádogkönyneket ereszt ez a bohóc. Hályog-ízűek a könnyek.

2000. szept. – 2006.

Ajtók és szoba

Próbáljuk meg ellazítani magunk, ha már nem számítanak ránk, ha már nem számítunk. Legfeljebb csak az ég csúszik le homlokunkról. Mi nem leszünk üresek, csak a világ.

- Mi van, hát te is létezel?

Keserű citrom a naplemente, havas táj a magány. A kiúthoz keressük az ajtót.

A másik oldalról áténekelnek:

-Nem mész vissza, ha már itt vagy!

A visszautat keressük az életbe. De túl sűrű itt az erdő, magasak a fák.

- Keressed az ajtót?

-Vízen kell átmenni, havon kell átmenni, jégen kell átmenni. Kulcsot kell átvinni, szobakulcsot. De a szobánkat elnyelte egy pöffeszkedő sivatag.

- Valahol itt lesz a közelben.

A közelben a csillagok szálltak le a mennyből pipázni. Hangosak, zajosak, pőfékelnek. Csillognak. Fénylenek. Idegenek.

Nem találjuk tőlük a szobát a sivatagban. Beülünk hát egy kávéházba. A kávénk koffeinentes. Az életünk életmentes. Egy cigaretta füstöt okád. **NEM TALÁLJUK MEG A SZOBÁT!**

- Ne aggódj, az angolvéccé hányingermentes terület. Itt csak édes klórrillat van az ultramodern kőbarlangban.

Megpróbáltuk ellazítani magunkat, ha már ilyen életvidámak vagyunk ma.

A véceajtók lassan szobává zártak minket.

Itt állunk a túloldalon, ez itt már a holt hatalom, visszamenni nincs alkalom, kijutni innen nem lehet, zsebünkben a kulcs elrepedt...

-Hát nem látunk több naplementét, se lágy havat bökkedő felleget?

2000. szept.

Utazók két élet között

A köztes lét

A kalóz intett. Ugyanúgy ahogy annak a szemé, akit szeretek.
Csak bámultam a tájat, egyre sűrűsödő szótlansággal. Megpróbálkoztam a versírással, de semmi nem megy olyan jól nekem, mint amikor még éltünk. Az ajtók is jól csukódnak, kár, hogy annyian nyitogatják, beletanulhatnak már ebbe a szakmába a kilincsek. Átjáró hely lett a lelkem, mint ez a miniatűr, sárga levegőjű, jószívűen poros kis vonat, amely emlékeket hoz, emlékeket visz át az alagúton. Megpróbálkoztam a versírással, de semmi nem megy olyan keményen, mint amikor még volt testünk.

Az alagút

Még mindig a tájat nézem, pedig ez a táj már rég nem létezik körülöttem. A fák lassan összenőnek a szememmel. Észreveszem, hogy én sem létezem már a tájban, amit szemlélek. Létből nemlétbé utazunk a szimmetrikus éjszakában. Az alagút, mint egy vámos, megvizsgálja az életemet. Az apróbb, lényegtelenebb emlékeket magába temeti, a fontosakat, a fájdalmas részeket a kellemes élményekkel elvegyülve pedig átengedi a túlvilágba. A növények természet szellemei még nem tudják, hogy az alagút: Maga a halál. Elvégezi mindanyunkban a tisztítást, és nekünk nincs más dolgunk, mint a tájat nézni. Őszülő fák táncolják bele magukat az ablakkeretbe, és ugyanolyan éteri gyorsasággal ki is pördülnek a füle ablakából.

Az emlékek

Perspektíva: vörös őszi talaj, faágak tánca, majd a lehulló levelek tánca, játszótér, kocsmai duma és gyerekzsivaj simul el egy agyvelő különös színpadán... eszembe jut valami emlék a múltunkból: („mindig játszótéri oktató, sohasem gyilkos...”) Szembogaram utólag újra is gyártja az emlékeket. A gondolatokat, amiket életünkben annyira szerettünk.

A testtelen bútorok, nézd, most itt lebegnek a szemem előtt. Űznek körülöttem az emlékek az alagútban. Köd van. Szeretem. („vándor az úton vihar az úton”) Megint itt egy emlék, és arcon legyint a jókedvű szele. Már nem élek. Nem tudok változtatni a múltamon. Halványan derengek magam felett. Könnyed bűgással, szelíden szuszog rám a szél. Olyankor nem látni a gyermekkorom hideg, csontig hatoló hegyeit. Az alagút, mint valami vámos, tovább vizsgál. A tanító jellegű emlékeket tovább engedi a túlvilágba, az apróbbakat majd magába temeti, és átengedi az elmúlásnak.

Az alagút szortíroz.

A fehérségben, ahová érkezünk, a szembogaram újragyártja a pusztát is, ahol egyszer elváltunk. Vagy találoztunk? Ott voltunk ketten egyek az Éggel. Találoztunk egyszer egy sivatagban? Házak úsznak el. Különös titkok laknak bennük: emberek. Úgy lebbenek el az ablakom előtt, mint valami felhők, akik nem akarnak többé létezni.

Az alagút elhossa az éjszakát, és olyan furcsán és megnyugtatóan adja át a lelkeknek az öregedő sötétséget, mint egy sír nélküli koporsó.

Elalszom a ragyogó éjféltövén. Talán elhamvasztották már testemet.

A kalauz intett. Már egy másik kalauz egy másik vonaton. Itt fogunk újra találkozni a Valóságban?

A remény

Csak bámulom a nem létező tájat. Bámulom újra a levegőt, ezt a mozdulatlant, ezt a másikat. A vonat indul, és egyre gyorsabban tágulnak a fák, egyre messzebből fordulnak szemembe a hegyek, egyre láthatatlanabb az a kocsmá, ahol valamikor találoztunk. Sötétség ülepszik a levegőre. Hegyek hőkennek látómezőmbé megint, de itt már egy másik földrész hegyei derengenek fel. Kattog a vonat. Kezd kihűlni. Egyre kevesebben szuszognak benne. A kilincshez nem nyúlnak kezek, és az ajtók lassan elfelejtene kinyílni. De a fák természet szellemei egyre dühösebben száguldanak a mozduló vonat ellen, dacolva a nemléttel. Sohasem ér a vonat a sínek végére. És sohasem fordul meg. Nemlétből létbe utazunk a szimmetrikus éjszakában. Az alagút elhossa az ismerős éjfélt, és olyan furcsán és megnyugtatóan adja át a szemeknek az öregedő sötétséget, mint egy sír nélküli koporsó.

Az ismerős éjféli zenéje:
„Valaki édes örömré született
És van, aki végtelen éjszakára született”
A végtelen éjszaka te vagy.
Simítsd el magad hamvaid fölött!
Csak Isten örök!
Az éjszaka végén
A Központi tudatban
Ragyogó éjféli vár:
Nem leszel tudatlan!
Üzeni neked a sámáni madár
Az alagút szélén
Hogy vár a végső határ
Az alagút mélyén
A központi tudatban
Kipróbált a Valóság
Nem leszel tudatlan

... Talán elhamvasztották már testemet...

Vártalak, élet. A fák egyre gyorsabban tágulnak, de a vonat anyagtalánul száguld, és végtelenek maradnak a sínek. Te talán már megfogantál egy anyaméhben?

Az érkezés

A vonat ajtó még utoljára kinyílik a kezemtől, hogy kitegyen engem egy ismeretlen világba, ahol a kalauz már nem int többet. Az alagút létrehozta az éjszakát. Szimmetrikusan lélegzem valakiben. Már szoros is az anyaméh. A mostani életünkben mikor fogunk találkozni?

A semmilyen ember

*“ A megbocsátás az az illat, amelyet az ibolya hint arra a cipősarokra, amely eltáposza őt”
(Mark Twain)*

Átlátok rajtad, és ide mindig átjöhetsz. De sosem mondhatod azt, hogy vagy Valaki, addig, amíg még nem tapasztaltad meg, milyen igazán nagy senkinek lenned a világban. Most szeretnék beszélni nektek egy emberről. Valakiről, akit még nem vettetek észre, pedig nap, mint nap ott ül mellettetek. Nap, mint nap ott mentek el mellette az utcán. Éjjel ott alszik, ahol a cipőiteket felejtitek miután, bele töröltetek. Ott alszik a láthatatlan megaláztatásban. Ő az az ember, aki a legjobban tud semmit sem érteni.

Na de nem csodálom, hogy nem láttátok, mert már olyan kicsi, hogy két porszem között is elfér. Sokan közületek már nem is gondoltátok embernek. Ha egy kicsit jó lenne vagy rossz, vagy mosolygós, vagy buta vagy valamilyen... Akkor talán embernek tartanátok. De ő hüen és kitaratóan: semmilyen. Ő a semmilyen ember. A viselkedése: semmilyen. A véleménye: semmilyen. A ruhája is semmilyen volt évtizedeken át. Nem tudott valamilyen lenni nagyon sokáig. Amíg méretben akkora volt, mint mások, minden erejét arra fordította, hogy olyan legyen, mint a többiek. Szép akart lenni. Vidám. Szomorú. Boldog. Olyan akart lenni, amilyenek ti akartátok látni, emberek. Ti, akik lenéztetek őt. Ti, akik mind megaláztatok. Ti, akik magasról elítéltetek minden pillanatban, és könnyedén mosolygva átnéztetek rajta.

És ti, akik könnyedén átléptetek rajta. (Miután bele törölték a cipőtök orrát.) Ti, akik mind kifejlesztettek személyiséget magatoknak, akik mind valamilyenek vagytok. Ti semmibe vettétek őt mind a semmilyenségéért. Pedig ő tőletek vált ilyen semmilyenné. Minden erejével segíteni próbált az embereken, akik szépek, csúnyák, vidámak, szomorúak és boldogok. Bevásárolt nekik és oda adta minden pénzét, megcsinálta a házi feladataikat, megkínálta őket cigarettával, elment miattuk mindenhová ahova csak elküldték. Abszolút mindent megtett azért, hogy boldognak lássa őket. Meg persze azért, hogy másokkal együtt lehessen. Hogy mellettük ő is embernek érezhesse végre magát. Először Embernek.

Az emberek pedig cserébe tudomásul vették a létezését. Elfogadtátok vajon őt? Vagy csak megtűrtétek magatok mellett, és ő ezt is megköszönte nektek. Megaláztátok és megszegényítettétek, utána pedig azt mondtátok: „vigyázz magadra”, mintha ezzel eltöröltétek volna az ocsmányságokat, amiket vele műveltetek. Akkor se haragudott rátok, amikor mind kigúyoltátok. Pedig ezzel mind megsemmisítettétek őt legbelül. És ő ettől egyre semmilyenebbé vált köztetek. Átlátszó volt. De ha véletlenül kérdeztek tőle valamit, csak zavarba jött, és hallgatott. Nem tudott válaszolni. Annyira boldog volt attól, hogy végre szólatok hozzá, hogy ő ezzel is beérte. Ha csak egyszerűen beszéltek vele, színes üveggolyóként gördültek el füle mellett a szavak. Talán mosolygott olyankor legbelül. Ő volt az a valaki, aki köztetek a legjobban tudott semmit nem érteni. És ha ezért legyintettek rá, ő lett az, aki a legjobban tudott szorongani. A beszédre már két évesen képes volt, de mondani valamit... azt a tevékenységet régóta elfelejtette. Évtizedek óta kudarcot vallottak a mondatai. Ezért már nem nagyon szólalt meg. Elzárta a mondanivalóját agya egyik átlátszó fiókjába, és lemondott arról, hogy megfogalmazza őket. Pedig nagyon voltak gondolatai. És a hallgatásai egyre hangosabban lettek számára. Sokszor a fülebe üvöltöttek. Pedig voltak gondolatai. Elővett néha egyet agya egyik elzárt fiókjából, és bátran megosztotta egyik arra járó embernek látszó lényel.

De senki előtt nem nyitotta ki a naplóját. Saját maga is elfelejtette az ébredő gondolatait, amik a régi füzete mélyén lapultak.

A tanú:

„Vagy én vagyok ember, és ők körülöttem mind szörnyetegek, vagy ők az emberek, és én vagyok valami idegen bolygóról érkezett különös lény.

Ahogy így nézem magamat az autóbusz ajtajában... Megfogó látvány vagyok magamnak. Ha kívülről nézem a testemet, mintha egy idegen lennék. Egy nem ide való. Nem huszadik-huszonegyedik századi nem Romániában élő és nem húszéves lény. Mintha egy régi lélek jött volna vissza, hogy mondjon valamit az embereknek. Egy régi, öreg, rég halott indián. És egy még régebb óta halott hindu. Egy személyben idejöttek ketten, hogy mondjanak valamit az embereknek és önmagamnak. Idejöttem elétek a huszonegyedik századba, hogy mondjak valamit, amit még nem tudok. Hogy mondjak valamit, ami rég bennem van, de amit még nem tanultam meg. El kell, hogy jussak lelkem legmélyére, hogy elő jöjjön az, amit elmondani születtem.

De akkor félre a huszadik századi zenével, a divattal, az olcsó filmekkel, mind félre, mert el kell jutni az igazságig. És törzsi zenét hallgatni, amiben benne van a lélek extázisa, és ezoterikus zenét, amiben benne van az úr. És Jim Morrisont, Jimmy Hendrixet hallgatni. Mert el kell jutni oda, ahol még senki se járt, és csak én találhatom meg. El kell jutni oda, ami már nem hely és nem idő, ami csak tiszta érzélem, értelem, és igazság. Ez a valami mélyen bennem van, és csak én juthatok el oda. És ha megtaláltam, el kell mondanom mindenkinek és magamnak is, mert ha tükörbe nézek, csak azt látom, hogy ezt el kell, hogy mondjam, ezért olyan zenét keresek, ami visszavisz önmagamba.”

Azokat a gondolatait, amiket nem írt le naplójában, megosztotta néhány arra járó embernek látszó lényel. Az emberek pedig ismét tudomásul vették a létezését.

Kerek, képmutató szemekkel néztek rá. Ettől aztán zavarba jött, és egyre ügyetlenebbül próbálta megfogalmazni a mondanivalóját. Pedig már lángoltak a gondolatai. A külvilágnak már egyre furcsábbnak tűnt a semmilyen ember. Úgy kéne elaludni, hogy gondolatainkat kivegyük az agyunk átlátszó fiókjaiból, és helyezzük egy kerámiaedénybe éjjelre, hogy pihenjenek, és agyunkon közben hűvös szél sóhajtson. Éjjel a párnája fölött járt ez a belső, névtelen szél. A névtelen szél a homlokunkon levő lila pontból indul, körbejárja a kiüresedett kerek edényt, amit agynak nevezünk, kitisztítja belőle a világot, és végül leülekszik a belső szembogarunkon. A Harmadik Szemünkön. Láthatatlanul, de érezhetően tisztít. A névtelen szél elhozta elméjébe a gondolat nélküli világot. A semmilyen ember tudatát a buddhizmus névtelen, titkos szele tisztította meg.

„Egy este az öreg cherokee indián mesélni kezdett az unokájának arról a csatáról, ami minden emberben zajlik.

- Fiam, a csata két farkas között zajlik, akik mindannyiunkban ott lakoznak. Egyikük a Rossz. Másikuk a Jó.”

Most szeretnék beszélni nektek egy emberről.

Egy emberről, akit még nem vettetek észre, mert eddig semmilyen volt. Pedig nap, mint nap ott mentetek el mellette az úton. Fényes és divatos cipőitekkel eltapostátok őt és hagyjátok, hogy éjjel a ledobott lábbelitek mellett aludjon. Átléptetek rajta és átnéztetek fölötte, pedig ő attól is boldog volt, ha szóltatok hozzá. Annyira átlátszó volt, hogy mind beletiportatok, akik valaha találkoztatok vele. Láttátok félnék erőtlenségét, és habozás nélkül átgázoltatok rajta. Észre sem vettétek. Megszokta.

„- Tudod, hogy miért használnak ki téged az emberek, és miért aláznak meg? Mert engeded. Ne feledd: Mert engeded!” - mondta valaki.

Szeretnék beszélni nektek most egy emberről, aki mostanig nem vettetek tudomásul. Ő volt a semmilyen ember. Sem ilyen, sem olyan. Sem szép, sem csúnya, sem öreg, sem fiatal, sem nő, sem férfi. Ha egy kicsit jó lett volna, vagy rossz, vagy mosolygós, vagy buta... vagy ügyes, vagy ügyetlen... akkor lehetett volna embernek nevezni. De ő megelégedett annyival, hogy létezik. Nem volt jó vagy rossz kedve. Nem tudott, nevetni és hosszú évekig nem tudott sírni sem. Vannak emberek, akiknek a hallgatása jelent valamit. Semmilyen fülébe sokszor beleüvöltött a csend. Úgy érezte, neki a hallgatása is semmilyen, mint a beszéde vagy az élete. Úgy érezte, egyre kisebb és kisebb lesz, mígnem pontosan akkorává nem vált, mint a porszem ott a divatos cipőtök orrán, amivel eltapostátok őt. És akkor látta, milyen nehéz dolguk van a porszemeknek. Pillanatról pillanatra el kell viselniük akkora terheket, mint egy ember súlya. És időnként arra jár egy seprű vagy porszívó, aki elküldi őket valamilyen másik, kietlen helyre. De a porszemek nem szűnnek meg akkor sem, ha lesöprik őket. Csak lehetetlenül sodródnak tovább a tehetetlenségben. Eltapossák őket, és a porszemek nem hálnak meg. Kukába szórják őket, de a porszemek nem szűnnek meg. Tudjátok, milyen szívósnak kell lennie annak, aki vállalja porszemségét?

„Egy este az öreg cherokee indián mesélni kezdett az unokájának arról a csatáról, ami minden emberben zajlik.

- Fiam, a csata két farkas között zajlik, akik mindannyiunkban ott lakoznak. Egyikük a Rossz: A düh, irigység, féltékenység, sajnálat, szánalom, kapzsiság, erőszak, önsajnálat, büntudat, harag, kisebbségség, hazugság, hamis büszkeség, felsőbbrendűség és az ego. Másikuk: a Jó”.

Meg kell menteni a porszemeket, hogy a szélben megrészegülve boldogan száguldjanak. Semmilyen fülébe sokszor beleüvöltött a csend. És akkor attól az óriási csendtől egyszer csak elkezdett változni. A semmilyen ember akkorra már annyira átlátszóvá vált, hogy minden élőlény átlátott rajta. Látták őt a tündérek, a démonok, angyalok és természet szellemek... És végtelenül látja őt az Isten. Mivel tudta, milyen porszemnek lenni, elkezdte megmenteni a porszemeket. Ki kell vinni őket az utcára, és rátenni a szélre, hogy a napfényben boldogan lebegjenek. Semmilyen tenyerében állandóan ott csillogott egy-egy megmentett porszem. És a szél olyan jótékonyan elszállította őket, hogy senkit nem zavartak.

És egyszer csak valamelyik porszem ott a messzeségben most gondolt rá. Életében először valaki gondolt rá. Ezzel megtisztította, és felemelte őt az Isten. És akadtak már olyan emberek is, akiknek a fülébe üvöltött az ő semmilyensége. Életében először figyeltek rá. Próbálták már őt megérteni. És a semmilyen ember kezdett lassan valamilyenné válni. Ismeretlen volt neki ez az érzés. Vannak a földön olyan emberek is, akiknek számít az ő létezése? Hihetetlen. Jöttek olyan emberek a földre, akik levetették képmutató álarcukat és igaz, látó szemmel nézték a semmilyen embert???

„Egy este az öreg cherokee indián mesélni kezdett az unokájának arról a csatáról, ami minden emberben zajlik.

- Fiam, a csata két farkas között zajlik, akik mindannyiunkban ott lakoznak. Egyikük a Rossz. Másikuk a Jó: Az öröm, béke, szeretet, remény, nyugalom, alázat, kedvesség, jóindulat, empátia, nagylelkűség, igazság, együttérzés és a hit”.

A semmilyen ember ettől kezdett el igazán ragyogni. Annyira érdekes volt, hogy létezik még olyan valaki a Föld nevű furcsa bolygón, aki megpróbálja megérteni őt, hogy már pusztán ettől is jobban értette önmagát. Egész életében összegyűlt szennyeit bátran mondta már az emberek szemébe. Először érzett dühöt, fájdalmat és örömet. A múltját és a megaláztatásokat könnyedén levetkezte, mint a semmilyen ruháit, és összegyűrve egy kupacban a társadalom képmutató arcába dobta. Mert először gyűlölet érkezett. Aztán öröm mosta át a lelkét, mert kimondhatta a fájdalmait, amiket évtizedeken át nem tudott megfogalmazni még önmagának sem. Ilyenkor úgy érezte, mintha ezüst esőben mosakodna. Boldogság öntötte el azért, mert egyszerre látta a múltat és a jövőt a jelenben. Fehér energia mosta át a lelkét. Sokszor megszólalt már benne a lelke legmélye. Először a tiszta igazság jött, utána a szeretet, ami megbocsát.

„Erős vagy, mert bántanak, és te soha nem akarsz senkit sem bántani. Nem az a gyenge, akit megaláznak, hanem mindig az a gyenge, aki megaláz. Miért bántanak téged az emberek? Mert attól erősebbnek érzik magukat. Hamis erősség. Te vagy köztük az erős, aki kibírtad őket. Beléd beszéltek, ha rosszul bánnak veled az a te hibád. Ez nem valóság. Ez hipnózis. Hamis hipnózis.” - mondta valaki más.

Aki valaha semmilyen ember volt, abból mára színes egyéniség lett. Tükröt mutat az embereknek. De ő már rég nem érezte magát embernek. Levetkezte semmilyen személyiségét is. Egyéni lett. Átlátszó lényében összegyűjtötte a napfényt, és szívárványszíneiben hatványozódva szórja a többiek szemébe. Mert ő már nem tart az emberektől.

Vigyázzatok!

Átlátok rajtad, és ide mindig átjöhetsz.

De addig nem lehet belőled Valaki, amíg nem voltál igazán egy nulla, egy nagy senki, egy miniatűr porszem ebben a kegyetlenül gonosz, törtető világban.

„Egy este az öreg cherokee indián mesélni kezdett az unokájának arról a csatáról, ami minden emberben zajlik. Egyikük a rossz, másikuk a jó.

Az unoka elgondolkozott egy pillanatra, majd megkérdezte nagyapját:

- És melyik farkas győz?

Az öreg indián mosolyogva válaszolt:

-Az, amelyiket eteted.”

The Door's alkímia

Bezárom a szenvedés ajtóit
nem akarok szenvedni és szenvedtetni
bezárom a szenvedés ajtóit

Bezárom a fájdalom ajtóit
nem akarok fájni és fájatni
bezárom a fájdalom ajtóit

Kinyitom a napsugár ajtóit
akarok ragyogni s ragyogtatni
kinyitom a napsugár ajtóit

Nyitogatom létsíkok ajtóit
csak akarok élni s élni hagyni
nyitogatom létsíkok ajtóit

Tenyeremben idő rések hangja
csak akarok látni és láttatni
tenyeremben idő rések hangja

Talpam alatt görbülni kezd a tér
csak akarok bolygók közt utazni
talpam alatt görbülni kezd a tér

Pupillámban arannyá vált a fény
csak akarok jelekben olvasni
pupillámban arannyá vált a fény

2012. máj. 11.

Csodautazás

Megfoghatatlan vízilények
születés előtti párbeszédébe hallgattam bele
körülfont a surlólények
alkonymintás szele
jártam tengermély metaforák örvényében
és úsztam titkok holdtisza dagályán
mígnem a logika talajára értem
ahol engem védtek a rímek
és a mondatok is imádkoztak értem
hogy váljon valóra minden amit kértem
figyeltem őket ameddig bírtam
és a csodákat így találomra írtam
ahogy diktálta az Egyetlen Akarat
aztán véremmé váltak a szavak
és ez a vers hirtelen csak itt lett
(a szóközőkben újra megpihent az ihlet)

2016

Aurélia

Szétszóródik az újakezdés lépcsőfokain
a gondolatmintáidba csomagolt valóság
üdvözöllek a tudatalattimban!
Felmásoltam az égre
lélektestvéreink fénylő tekintetét
és már megérezéseid
holdbéli hasonmása vagyok

2017. április 9

Felismerés

Rég halott nagymamák gondolkodnak bennem
súlytalan edényeikbe hánozzák a valóságot
fáradtságuk sóhajféhér fátyol
mondta egy rokon
és gondtalan tavaszi udvarokon
cseperedik kihajt a levegő
kenyérmorzsákká aprítja az időt homlokomon

Vigyél el egy helyre magadban

Mozart: Requiem (Lacrimosa)

Fehér hegedűsikolyok
emberi hangok erdejében
égig vékonyodó fákhöz
ér a lehelletnyi éden
Tisztásod pianissimóján járok
bársonyhúr- füveken
rámsóhajt egy C dúr napsugár
mezzoforte kövek gurulnak
míg sziklára dagad a napfény
staccatója itt vibrál fülemen
aztán a csend fehér pora hull rám.
Sodorj még magaddal, ősi hullám!

Holdfénysonáta

Ludwig Van Beethoven

Hullámzó szelíd tejsugár ragyog
a levegőmély éjjeli csöndben
a legfeketébb fehér ég vagyok
a szív mögött alvó ösörömben

egyre lejjebb így kúszom magamban
ecsetvonások vihara kiált ott
hallgatsz bennem egyre hangosabban
akkordod ölén nyugalmat találok

húrhosszú vékony fájdalom e dal
zongorabillentyűk lelke lebben
szó nélküli öreg vad mondattal
űzöl engem egyre sebesebben

mondaterdőbe vonz lüktet a csened
behúnyt szemű rezgő fák sűrűjébe
szakadékszöld magány oda enged
ahol kövek folynak langyos égbe

ringatsz ahogy élet ringatott rég
születésem előtti mélységek
hangján simítod bőrömrre az ég
gondolatát s én színekké égek

testem szorítsd még fekete akkord
vized hulláma halált szül bennem
szelíden boríts be nemléttel szórd
szemembe Holdad engedj Zene lennem!

Titokfehér Csillánál

Imamély csík fehér magány
nyugalom vár fehér magján
gondolatom fedélzetén
fehér zeném zenél szelén
tudatmély völgy tág nyomain
színek száguldó fokain
fényes ünnepem: ...

Fehérinhetetlen

Talán én is így szólalok meg benned
 hogy más ne lássa
milyen az érinthetetlen fájdalom ősi ragyogása
 Kisimult évek nyújtóznak az éden
 tágra nyílt pupillájú emlékezetében
 s ha összeért egy évtizednyi álom
gondolatod magamban mélyen meghálálom

Gondolatsuhanások

Gondolatsuhanások játékaiban pihen egy lépcsőn a csöppnyi kereken szunnyadó fehéremlékgyár. Űrben táncolnak a meglepetések. Bársonykövek barlangjába lépnek az álmok megmagyarázhatatlan titkai. Zuhanó, pihenő pihe nő, hullámzó hullám szó. Szárnyaló pillanatok között lebeg valami megfoghatatlan kelléke a varázslatnak. Napsütötte tisztán csillogó járólap lép elő egy élő festmény szuszogásának halmazállapotaiból. Biztonságos szóösszetételek között botladozva gurul a fajánszra a következő mondat. Őszinte melegben szerető emberek gyönyörködjenek gondolataidban. Gazdag jövő elé néz a megnyugvás, mert egy alkalmas emlék bekérezkedett a mennyországba.

Rejtett esemény lázadása

Rám nézett az esemény az asztal mögül, ahova az élet tengere kódolja a hétköznapokat. Kerek tekintete leláncolta a tudatalattimat. Hippimintás ruhája visszaverte a napfény ragyogását, és intett. Kerek megnyugvás barázdáit kerestem. A sakkáblamintás járólap ösztönös simaságán végiggurult a zenezagú gondolat. Tükörképét valaki ellopta.

Az esemény bölcsessége, hogy nem beszélt önmagáról. Csak rám nézett és tudta, hogy tudom, mire gondol bennem.

Tekintete középpontjában élesen mosódott össze a látvány a csenddel.

Lelkemmél kívánlak

A csenddé folyt csodák házában
feltüremkednek az álmodozások játécai
ahogy összefonódva aludtunk
testünket a forróság észrevette

az első éjszaka mozdulatlanul duzzadt bennem
majd érintéssé vált a gondolat
és tovább ábrándozott a sejtelem:
felüvöltött volna egy néma erdő húsa
elzárt szobákba szálló sejteken

Meglepetés

Feltápáskodik és két lábon jár
a hallható gondolat
egymás mellé képzeljük magunkat
és tovább nézzük mit csináll a csönd
amíg újra és újra megköszönöm magadat bennem
a csodák véremlében összefolynak

Apunak

Kincsünk a sáros csend-utcákon ázik
míg főnökök büszke butasága lázít
de nem érik utol humorod sem Emil
ironikusabban róluk valóságot nem ír
Méter Baba Kézi Láb se Dé pont...
bábok között zseni csak a báboknak gond!

Anyunak

Mert neved a legősibb mesém
én Évám gyönyörű Emesém
verseid lágy függönyében
visszaköszön rám az Éden
kerek öröm vagy kit annyiszor aláz itt
a lábadig érő világ lelkesen tanyázik
mindíg verset írsz mikor világ hangja gátol
porelméjű emberek arctalan pofonától
de szemed őszinte csillagtaván
megnyugszik a világ Anyám

Ana hőbu fillá

Évmilliókig várnék rád hogy egy percig is láthassalak téged
és az a pillanat végtelen amíg a tekinteted sugarában élek
egyetlen biztos pont a földön ahonnan a te szemedbe nézek
és hálát adok Istennek a helyért ahol imádkozhatok érted
“az univerzum egy ponton belül elér és az a pont szűkebb mint az univerzum”*
(*Popper Péter)

Én téged örökre

Én téged örökre
én téged régen
amióta csillagok
laknak fönt az égen

egész magányomból
császárként kikelve
öreg lelkemben
megtisztulástelve

én téged örülten
én téged bután
jelekbe kövülten
szótlanság után

én neked mindent
én neked örökre
ahogy az ég beszél
halkan mennydörögve

én téged királyként
teljes önmagammal
halálom napján túl
szívemmel szavammal

Beszéleteink

I.

- Ha erősen gondolkodok rád, visszagondolsz? Emléked távolillatú.
- Eloszlik minden bánat. Hisz tudod, hogy szeretlek. takarítok utánad.
- Felakasztom a fogastra ezt a gondolatot.
- ... és most húnyta be homlokát a folytathatatlan csend...

II.

- Ha rád gondolkodok, zenél a lelkem. Ha rád gondolkodok, átöleli a levegő testemet.
 - És fürdés közben is símogat a víz a kádban?
 - Nem. Nem téped ki pusztá létezéseddal szívemből a végtelent, és a levegő sem borul fel többé körülöttem, amikor hozzám szólsz egy újabb álomban. A csönd most elbújt mosolyod mögé.
 - Főzzünk mintákat az égre!
 - Ezt én akartam gondolni helyetted. Nem főznénk inkább valóságot?
 - Örülnék, ha megigazítanád magadat bennem végre.
- A gondolat frekvenciáján túli valóság bizserég, mert megérint a szakállad mögötti nyárszájú alkonyat.

A megtisztuló megtisztelő

Vannak akik néznek téged
és vannak akik látnak
Isten kertjében a fák közt
víz sima tükrén a mának
hold ezüst angyalok járnak

Te is angyal vagy a lét nem téved
hiába bántottak téged
fehér erő fény mágnesét
tenyeredbe méred
a tisztánlátást kéred
visszafele folyik a véred

jönnek a fények
és jönnek az álmok
jönnek a rohanó másvilágok
jönnek a férgek
és jönnek a számok
jönnek a rothadó hársvirágok

Ott sétálsz az éden réten
ahová vágytál már régen
elindulsz a révületbe
az éter tág terében
szemed a távolba réved
visszafele folyik a véred

jönnek a fények
és jönnek a lények
de nem tudod mi a lényeg
jönnek a férgek
és jönnek a mérgek
lezuhannak az árák
jönnek az álmok
és jönnek az árnyak
kirobbannak a szárnyak

Ott sétálsz az éden réten
amire vágytál már régen
sakkasztala városban szárnyalsz fent a
Blaha Lujza téren
jönnek a fények
és jönnek az álmok
jönnek a rohanó másvilágok

jönnek a lények
és jönnek a lányok
a fellegekben járok

Vannak akik néznek téged
és vannak akik látnak
látó meződben a széles téren
arany tükrén a mának
átlátszó angyalok járnak

Sakktábla város színpadán jársz
és engem is ott találsz
templomi titokban éneklí a nagy
Ha Ha Ha Ha Halász
jönnek a rímek
és jönnek a rémek
jönnek a színek
a reggelt éld meg

Varázs város éjjelében
csend ezüst angyalok járnak
szegletén a mának
mintha arca nőne a fának
Vannak akik néznek téged
és vannak akik látnak
éjjel a téren figyeld ahogy a
Holdarany réjtjén a mának
suttagó angyalok járnak

Te is angyal vagy a lét nem téved
hiába bántottak téged
felébredt már az éned
a tisztánlátást kéred
ma sámánná avatnak téged
visszaféle folyik a véred

Találj vissza önmagadhoz
erről szólnak a színek
jobb lábbal lépj a mennyországba
erről szólnak a rímek
hiába jönnek a lények
összpontosíts Isten a lényeg
erről szól ez az ének

2012. máj. 11

Sűrített levegő

Sűrített levegő aktivált fájdalom
vizezüst félelem hold-magas szárnyakon
langyos a szeretet puha hullámokon
körbevonz ezer víz harmata lányomom
életre kél a nap árnyéka lágy poron
kihasadt létburok harmata zseni agy
atomok sikolya lüktet a lét kihagy
ha a tér meghasadt tudni fogod ki vagy

Nincs bennem félelem nincs bennem fájdalom
vízmagas réteken nincs többé bánatom
szálljon a szerelem szálljon a szálakon
színezüst fényeken szárnyaddá átadom

Fájdalom réteken nincs többé bánatom
bánaton lépdelek kincseddé átadom
lélegzet vételek mantráján száll dalom
lelkedhez tévedek nincs többé ártalom
szálljon a szerelem angyali szárnyakon
szálljon a szerelem szárnyaddá átadom

fájdalom rétegem leválik pontosan
kikacsint életem nem értik oly sokan
nem értik oly sokan mesévé tömörült
királyágunk kora nem értik oly sokan

Szálljon a szerelem vizezüst szárnyakon
szavak fonalán szőtt Igazság gyöngy atom
szálljon a szerelem szárnyaddá átadom
mesévé tömörült varázslat ostora
bezártak évekig dübörög kint dalom
nem értik oly sokan igazság kín atom
lelked egy mély szoba tévednék én oda
biztonság meleget áraszt a szeretet
királyságunk kora fényes önismeret
elértem túl tova imádd az Istened
Lüktető sikolyok harmata nyugtató
kihasadt létburok lépcsőin én futok
Nem értik oly sokan mindazt mit én tudok

Stigmata álom

Napokig nem volt
nyitva a mennybolt
Imamély tokban
 Úri titokban
 egy lelkes folt
 voltam
veszélyes tényező
 elér a fénymező
 Úr ima mély kulcs
 Száll a habokban
 Töröm egy emlék
 szárnya ma robban
 Fehér fa-tokban
 fehérmágia pillanatában
Holdpuha szél jár vízféher ágban
 Isten a társam
Mennyország kése felvágja húsold
 vérző titokban
 fehér habokban
 fény zene robban
 most ez a jussod
Túlvilág kapuján fordítsd a kulcsod
 kíváncsi nyílás figyelő arcod
 lelkednyi sírás folytatd a harcot
 mert ma vár a
 halál evő kanál vára
 ős emlék áruháza
 fénymagzatokban
 anyaméh tokban
 fehér fa csobban
 mély darabokban
 mennyei fokban
mennyország kése felvágja húsold
 vérző titokban
 fehér habokban
 most ez a jussod
Mennyország kése
 imafény rése
 ős tudás robban
 kígyó farkokban
 éles a késem
 fényes egészen
 átjut a napfény
 egy emberi résen

Üvölt az őscsend száll fel a pára
talán már ennyi elég volt mára
Nézz le a földre
Úr ima tiszta
nézz fel az égre
és gyere vissza
legyél majd készen
fényes a késem
éles egészen
átjut a napfény
egy angyali résen
Üvölt az őscsend
hallgat a várrom
rét-zuhanásom
határig ásom
Úr ima mély csönd

2012. május

Ez egy mély transz

mese réten
jártam éppen
kacsintgat a
hold az égen
ima eső száll az éjben
a koboldok énekében
fekete könny muzsikál
olyan messze a határ
harmat kapun a madár
ablak szemén hazavár
ez egy mély transz
maradék
fellegekbe
megy a létra
imavári imapálya
imakulcs az ima zára
ki lakik a
meseföldön
kilapítva
imazöldön?
mit lehet kapni a mennyboltban?
meseréti szuahéli
indiános ima város
partjainál eső szálldos
ez egy mély transz
hasadék
lépj be a mély
hasadékba

ez egy álom
maradék
fellegekbe megy a létra
imavári ima pálya
imakulcs az ima zára
mély sötétben
vár az éden
harmathosszú ima résen
Istenbe lépj imakészen
fénymagas pár ima kézen
fohászhozszú életszárnyon
falatozzunk imatájon
szárnyaljunk át a halálon
azt a halált most is várom
éden tiszta sima tájon
éber tiszta ébrenlétben
keringenék imaégen
úr-meleg emlék
méhében nemlét
tavakra lennék
mindenhol a világ piszka
menekülnék oda vissza
ima tiszta hasadékba
oda visz az imalétra
ez egy mély transz
maradék

2012. május

Imavilág

Éter partján legyek csened
vagy szemedben látóideg
s hegyek válla hozzád enged
pupillám sötétje hideg

Mozdulatomban légy erő
gondolat ha szét is szakad
a valóság tükrén merő
játék hogy most látod magad

Csontjaim körül légy izom
vagy sejtmag a sejtjeimben
míg lét puha vérét iszom
szüljél újra mindig engem

Szüljél újra száz alakban
ezer arcom téged lásdon
s őrizd minden pillanatban
percenkénti osztódásom

Világ folyik ereimben
fehér mint párnán a reggel
te ltegyél ki elvisz innen
ölj meg örök szeretettel

Kerestelek

Rád borulok mint egy fátyol fényed érinti a testem
évmilliók tüze éget ezt a fényt én úgy kerestem
sötét erdőmélyre estem vizem szárnyán tovább szálltam
fájdalmam végén hajózva sebek partján reád vártam
holdbéli hiányban háltam s napsugarakra ébredtem
ezer karral úgy öllelek eggyé váljunk mostmár ketten
örökre letelepedtem lelked mélyén otthon vagyok
minden szavad bennem landol minden csöndem benned ragyog

A törött pillanatok arca

Vágy-prolóógus :

Szeretnék őserdő lenni
gyökérlábam
falomb-hajam
éghomlokom
forrásszemem
Hozzád felemelni
Szeretnék újra őserdő lenni

Feltámadnak a halottak, hogy megkeressék a házat ahol születtek.
A hold elhalkul. Kékül a semmi-szemű égbolt. Kékül a föld is már szemükben.
Feltámadnak a halottak. Megtalálják a testüket, felemelik. A hold hártájából kifolyik a sárga lé.
Üveglegvégőjú órák, fekete idő, hol van a valóság?
- Ha agyam már nem is, de retinám őrzi még arcodat. Megkövülve állsz előttem, utolsó pillanat. Testem majd felismeri a helyet, ahol a ház állt.

Az ösvényt arrébb dobták az évek,
felismerhetetlenül pergő lett az élet,

szeretnék Hozzá, a régi útra lenni,
vágyom pillanatát magamba ölelni,
szeretnék én lenni minden mi lehet Ő.
Engedd látnom árnyát, engedj el, temető!

Bizony, a helyek is meghalnak egyszer. Emlékekbe zsúfolódó régi tájak.
Kiszáradt patakok lelkét úsztatják halcsontvázak. Szikkadt tisztásokra, zöld völgyekre tapadnak
betonsírok. A város zaja alatt érzem a táj lelkét s égve sírok.

Ahol az a ház állt, felismerem majd a helyet?
Tömbök, hidak teste strázsál falomb helyett.
Odavan már minden mi igaz és régi volt.
Rossz álom lehet ez. Mért élek? - szól a holt.

Mért élek? Hogy lehet hogy halál soha sincsen?
Mintha dajkám szólna: Aludj, aludj kincsem.
De rossz álom ez. - Aludd magad halálba.
- Lehetetlen. Csüngök egy kopott lét-bilincsen,
S étellel simít a sors hal-lába.
A semmi tükrén alszanak csodáim.
Bárcsak megtalálnám újra azt a házat!
Enyém volt minden mi szelídség s alázat,
s belülről mart a lelkem. Végtelenbe menni!!!!!!??
s most semmi vagyok én is, s vágyom ember lenni.

Rossz álom lehet ez,
s nincsen ki ébredesz.
Ó add hogy az emlékeket lássam!
Gyerekként egy folyóparti gáton,
szélben szaladgáltam tűzpiros ruhásan,
de most csak a betonvárost látom.
Hol van a mennyország? Hol az a régi ház?
Köddé szabadult lelkem marja a régi láz.

Piros szélbe szállva
mosolygó ruhába
öltöztess jelenbe
de sohase a mába!

A hold arca ébredesz. Viasszá dagad az éjszaka.
Sárgul az emlék a lét papírján, s szétszakítja az idő, s a lét szaga.

Megszületik a ház a szívben.
Megszületik, s egyre nő. Nagyívben
alakítja az emlék s a képzelet.
A halott arcára lopja az éveket.

A ház már kamaszodik. Lassan felnőtt lesz, szülni fog. Millió gyermek lesz. S a házak majd tájat építenek maguk köré. Az ötletet a múltból kérik. Mozgó jelképek a jövőben. Az álmok újra eltörlik a pillanatok arcát.

Bízgatás:
Az első táj az enyém lesz.
Ugyanolyan mint az a régi.
Benne lakik majd újra a lelkem,
s testet is kapok ha ad majd az Égi.

Találkozás

Utcák tolakodnak arcomba
elmondani Téged.
Millió fények angyala
miniatűr csended éget,
a lélek nem téved.

Elém jönnek tűzbelátó sámán-papok,
s én beléd csukódom mint könyvbe a lapok.

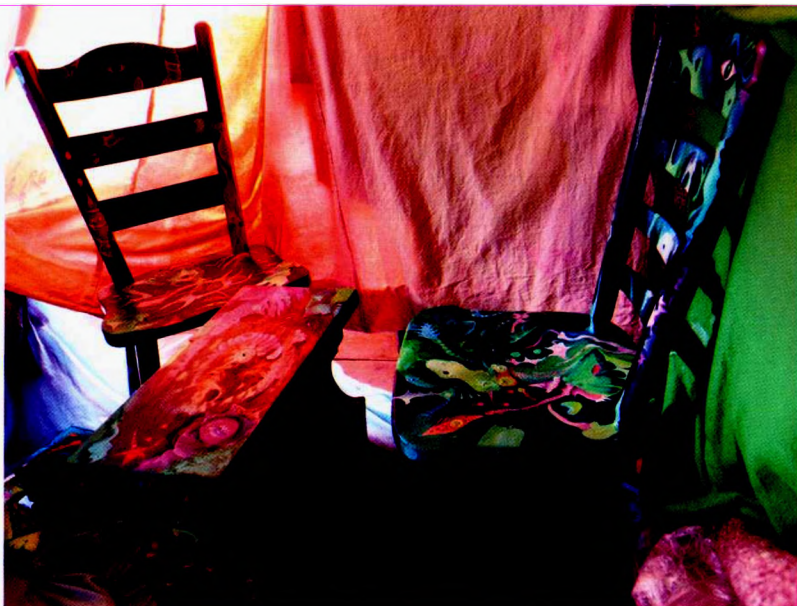
2003. június 15 - 2004. június 17

Haláltalanul

Éjjel az utcák hajadba kúsznak
mint álmos kígyók - Madárként úsznak
szemedbe a tárgyak - Hullámzó szoba
mélyén tárgy vagy te is - Gondold hát oda
arcodra Őt az időn kívülit
hisz nem fájnak a ráncok - Kiürít
mindent holnapra a hajnal - Láttad
az Őserdőt Sámánt Tüzet? Átad
mindent az emlék az éjnek - Magad
voltál az idő a hely s az indián - Ragadd
meg a múltad mit éltél s nem te vagy már
Elröpít a jelenből egy időtlen madár -
életed előtti korból nem öl meg halál

2003. július 17

Kundalini Shakti

Ez a fény már nem áll jól másom,
ez a fény az én ragyogásom.
Ős-szemem a titkok kulcslyukain kilát,
kint ülök a Holdon, árlacom a Világ.

2017. ápr. 21.

Szeret + Lak
(Sikeralátét)

-Beleslukkoltam egy álomba,
és most sejt szinten Kíván- Lak.
-A Figyelem egy Frigy- Elem.
-Lüktető Lét ez a Lát- Lak,
Lüktető Vér ez a Vár - Lak.
-Otthonod vagyok, gyere haza.
-MAG- unkra nyitjuk a világot. Világos?

2017. máj. 3.

Köszönöm, hogy ez a könyv létrejött:

Fórika Endre
Gál Éva Emese
Burján Gál Emil
Molnár Csilla
Molnár Endre Monyó
Molnár Fazakas Ilona Baba
Molnár Vilmos
Jeszenszky Melinda
Bocskor Báborka
Sebők Renáta
Szilágyi ShineDoor
Kotócz Dániel
Megyeri Bencze
Reni Troepfchen
Mészáros Márk
Margulius Dávid
Demeter Ferenc
Klein Dóra
Mocanu Róza
Ambrus Márta
Cioescu Raul
Bohhner Dóra
Bohhner Zsanett
Bohhner Ferenc
Bohhner Judit
Bohhner Áron
Soltész Ágnes
Bogdan Olarson
Flórián Albert
Flórián- Szász Bernadett
Nagy Marcsi
Alföldi Angéla
Matteo Massagrande

Szőcs Levente
Keresztes Zsombor
Székács Gyöngyvér
Mayer Éva
Dobriban – Lini Enikő
Németh Kata
Császár Csilla
Orosz Annabella
Eperjessy Kinga
Csata Kinga Ibolya
Keszeg Ágnes
Sebestyén Ágnes
Könyv Kata
Nagy Gábor
Maklár Kálmán
Perge Júlia
Lukács Orsolya

Hellebrandt Józsva
Ivan Jacob Steinberger
Almási Roberta
Berényi Aurélia
Nagy Olivér
Nagy Erika
Kovács Szidónia
Kovács Amália
Kovács Blanka
Makkay István
Szócs Emese
Raluca Păteanu
Csergő Tibor András
Lőrincz Éva
Rippel Eliza
Tuszinger Károly
Sergei Sarakhanov
Arina M Ashaaya
Kiss Tamás
Kiss Réka
Gál Anca
Gál Gabriella
Gál Jenő
Burján Lajos
Burján Mária
Kovács Judit
Burján Judit
Kovács Etelka
Kovács Ildikó
Wilson Mendes
Chitu- Bandu Izabela
Orsolya Karolina Rozsi
Shaman Hawk

Munkahely: Tarisznyás Márton Múzeum Gyergyószentmiklós

Egyéni kiállítások:

2017	jan. 2.	Café Vian Budapest
2017	febr. 1.	Vital Europe klinika Budapest
2017	márc. 1.	Café Vian bistro Budapest
2016	okt. 22.	Olarson's gallery Gyergyó Újfalu
2009	dec. 11.	Maitresse Maison Store gallery Kolozsvár „Lélekcsirák”
2007	árp. 19.	Impresszió galéria Budapest „Boszorkánymise képei”
2006	okt. 22.	Aux Anges kávézó Kolozsvár „Bennső utcák”
2006	jún. 19.	Bulgakov kávézó Kolozsvár „Vízio”

Tanulmányok:

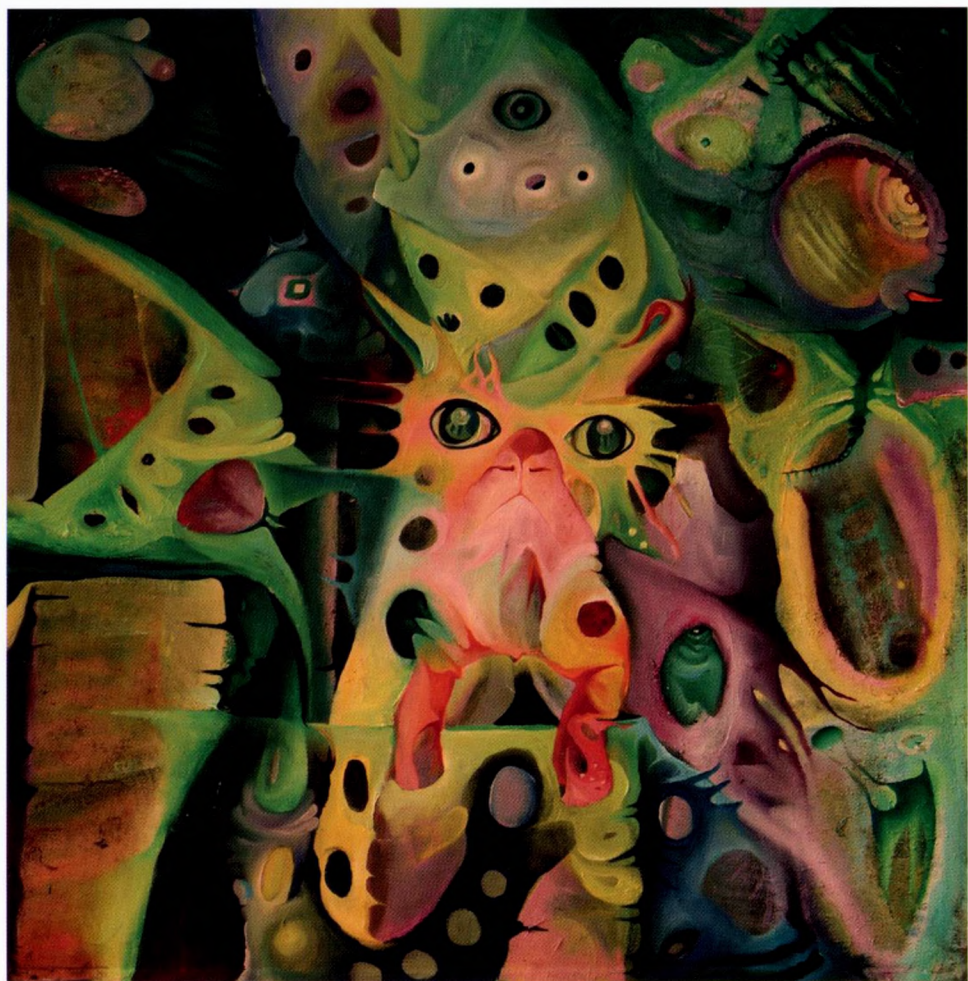
2005-2006	Tanulmányi ösztöndíj a Magyar Képzőművészeti Egyetemen
2002-2006	Kolozsvári Képző és Iparművészeti Egyetem Festészet szak
1997-2001	Nagy István művészeti középiskola Csíkszereda

Csoportos kiállítások: (válogatás)

2016	„Művészeti Elvonótúra” Haris-köz Budapest
2015	Hargia megyei művészek tárlata
2014	„Tavaszi ünnepség fiatal frissesség” Gozdu udvar Budapest
2013 márc. 21.	Születésnap kiállítás R33 Budapest Sebők Renátával közösen
2012	Budaörsi uszoda Budaörs
2011	„Hungarian Beauty” Gozdu udvar Budapest
2010	„Light by night” Gozdu udvar Budapest
2009	Gyergyószentmiklósi fiatal művészek tárlata
2009	Hargia megyei művészek tárlata
2009	„Fehér Fekete” Szatmárnémeti Múzeum
2009	„Hármasban” Nostalgia kávéház Gyergyószentmiklós
2009	„A zöld elmúlásának a metamorfózisa” Reményik Sándor Kolozsvár
2008	„Művészetek Találkozása” Márton Áron kollégium Budapest
2008	Gyergyószentmiklósi művészek tárlata Pro Art galéria
2007	„Művészetek Találkozása” Márton Áron kollégium Budapest
2007	Gyergyószentmiklósi művészek tárlata Pro Art galéria
2006	Magyar Kultúra Napja Filharmóna Kolozsvár
2006	Diploma kiállítás Expo Transilvania Kolozsvár
2006	Hargita megyei művészek tárlata Kriterion Csíkszereda
2005	„Határok nélkül” Művelődési ház Gyergyószentmiklós
2005	„Kri San By Goldwell” hajó Budapest
2004	Mátyás király szülőházának a kiállítóterme Kolozsvár
2004	„Diesel Club” Kolozsvár
2003	Akadémiai könyvtár kiállítóterme Kolozsvár
1995-2008	Hajósi Nemzetközi Művésztelep
1995-1997	Békési Nemzetközi Művésztelep „Jantyk Mátyás” múzeum

Munkák és publikációk: (válogatás)

2016	„A kettészelt mosoly” Versek Picasso műveiről Gyergyószentmiklós
2016	„Szárnypróbálgatók” antológia irodalmi pályázat I. helyezés Budapest
2016	„Evokációk” antológia Budapest
2016	Meseillusztráció Zsók Kati „A nagy bújócska” c. meséjéhez Garbo kiadó Budapest
2015	„Agria” folyóirat Eger
2014	Bábszínházdíszlet Mátyás Király neve napja meséjéhez Kolozsvári Bábjátosztér
2012	Jules Verne étterem faldekorálás Budapest Hellebrandt Józsuával közösen
2012	„Ígéreték” antológia: Fehér tűz fekete tűz Garbo kiadó Budapest
2012	„Emlékek” antológia Badacsonytörmedic
2011	Melinda üzlet faldekorálás Gyergyószentmiklós Hellebrandt Józsuával
2010	Drum café faldekorálás Budapest Hellebrandt Józsuával
2010	Meséskönyv illusztráció Gál Esztegar Ildikó: „Bál a tanyán” Gyergyószentmiklós
2008	Könyvborítóterv Gál Éva Emese „Lélekvesztő”
2008	Könyvborítóterv Burján Emil „Fényszobor”
2007	Márton Áron Kollégium közösségi szobájának faldekorálása Hellebrandt Józsuával
2006	101 vers a Székelyföldről antológia

Mágikus látomásforgatag

Burján Gál Enikő: A Fehérboszorkány találkozó

Burján Gál Enikő verseiben a végtelen belső és külső összetettsége villódzik elő, a test- és lélekreszek, lélekdarabkák rengetege kavardódik föl és forrongva vegyül össze a legváltozatosabb élmény- és emlékképekkel, álmokkal, fantasztiikus jelenségekkel, kozmikus tünényekkel. A személyiséghatárok (az eltérő „tudatmezők”, az én és a nem-én, az én és a másik között) elmosódnak, múlt és jelen, élet és halál, születés előtti és elmúlás utáni lét, látvány és látomás egybeárad, törekszik valamit megsejteni a bennünk és a körülöttünk örvénylő valóságmindenség rejtélyes természetéről. A szürrealisztikus aszociációk halmozódása és tömörülése hasonlóképpen az emberi szenvedély mélyrétegeibe hatol, mint az expresszív képzuhatok, szóforgatok elementáris özőne. Nem is véletlen – konkrét utalásokból is kitetszik – a kapcsolódás a beat-hangütésű, hatvanas évekbeli újexpresszionizmus, például az amerikai társadalmi, zenei protest-mozgalmakban megnyilatkozó világvég látás- és kifejezőmódzataihoz. De persze a klasszikus expresszionizmus ihletése is megragadható – még a verseket kísérő, illusztráló vagy motivikusan aláfestő saját rajzok, festmények jellegzetességeiben is. (Merthogy a szerző egyszersem festőművész is.) Az emberarcok, szinte csontvázig torzult alakok, embernyomokat hordozó embernélküli tájak mind a hétköznapi realitáson túli dimenziókat fürkészik, a révület, az extázis, a transz állapotát vetítik ki, s tovább fokozzák a fokozhatatlant. Számtalan szép példája mutatkozik ennek a magukkal ragadó szócsengésekben, ősi mondókák, ráolvasások, imádságok, fohászok, lamentációk, litániaszerű vallomások fantáziagazdag ötvözetében megszólaló archaizáló hangvételnek. A poézis mágikus őshatása-aitól inspirált – gyakran rövidre szabott verssorokban gördülő – versbeszéd egészen sajátos benyomásokat kelthet. A benne feszülő intenzív indulattartalmak valamiképpen belesimulnak a varázsigék, a sámánisztikus énekek, az indián imák, a boszorkányhangok archaikus-ritmusos (s az evilági életérzést minduntalan a kozmikus transzcendencia érzékföltötti rezonanciáival összejátszó) mondatindáiba. A tónusok keveredése még inkább izgalmassá teszi ezeket az effektusokat – amint az egyéni érzületek átvalósulnak, átlényegülnek a tudatalattiság mélytartományait, a reinkarnációs folyamatokat sejtető, vagy éppen a nirvánát emlegető hangzatokká. Táltosok és őselemek, „tűzviharok” és „lángszobrok” suhannak át e „szellemrohanás” lendületében. A szóforgató bűvölés-bájolás ezekben a versekben egységes, koncentrált egészé kerekedik. A kötet egésze nyújt összefüggő olvasmányélményt inkább, s kevésbé egy-egy külön költemény. A tényleges enyhület, bizakodás, megváltódás hangjai és jelentésperspektívái is kibontakoznak. A gyógyító sámándalok, apokrif könyörgések, mitikus és mitológikus, ősvallási és keresztény áhitózsások segítségével is szolgálhatnak; „Isten kertjében a fák közt / víz sima tükrén a mának / hold ezüst angyalok járnak”; „Gazdag jövő elé néz a megnyugvás, mert egy alkalmas emlék bekérezkedett a mennyországba”; „Beléd lép az Élet, s feltámaszt az Isten”. S a bölcsesség, amely egy indián öreg szájából hangzik A semmilyen ember című kiemelkedő prózai poémában, ahol a költői képek átgondoltan strukturált sorakoztatását még invenziós epikus eszközök is dúsírtják; az önmegüresítve is magát kereső valaki sorsának elbeszélését ez a tanítás zárja: „Egy este az öreg cherokee indián mesélni kezdett az unokájának arról a csatáról, ami minden emberben zajlik. Egyikük a rossz, másikuk a jó. Az unoka elgondolkozott egy pillanatra, majd megkérdezte nagyapját: – És melyik farkas győz? Az öreg indián mosolyogva válaszolt: – Az, amelyiket eteted.”

Az erdélyi származású Burján Gál Enikő (a neves erdélyi művész-költők, Gál Éva Emese [evaemese.burjanggal.ro] és Burján Emil [emil.burjanggal.ro] lánya) – számos rangos folyóiratbeli közlés után – ebbe a Fehérboszorkány találkozó című kötetébe mintegy bő másfél évtized természet válogatta, gyűjtötte össze. A hangzás némelykori túlfeszítéseiről vagy egyenletlenségeiről bőségesen kárpótol a spontán lendülettel duzzadó költői formák elemi sodrása. Egy legújabb művében – a szenvedélyes önvalómasosságot metaforikusan kitágító magyar hosszúvers-hagyomány egy igen figyelemreméltó mai változata ez! – a lázas kozmikus szárnyalással (alagutakat a galaxisokkal, földet a mennyekkel) összekapcsoló hosszúénekében (Hipnózistalanul – Térkép a végtelenbe; in: Találkozások IV. – antológia, Gyergyószentmiklós, 2016) voltaképpen összefoglalja a legsajátabb motívumok, érzületek, hangzatok széles körét.

Burján Gál Enikő felbolydító és küzdelmes vigaszokat küldő verseskönyve a kortárs magyar költészet megbecsülendő értékei közé tartozik. Olvasói pedig különös lelki gazdagodásra számíthatnak.

Bertha Zoltán

Tartalomjegyzék

A seb	3	Nirvana	63
Születésem előtti álom	3	Béke	64
A zene látomása	4	Emléked	64
Hatalmas tisztulás	5	A végtelen név	64
Fejem medrében a nap	5	Aranyváros balladája	65
Misztikus jel	5	Élet előtti lélek	68
Kék mosoly	5	Extázis	70
Egy halott kislány hangja	6	A C dúr akkord	70
A szél	6	Not to touch the earth Jim Morrisonnak	71
Fehér bizsergés	7	Szívünk frissen meszelt falán	72
Sláger	7	Kitalált világ	72
Táltos táj	8	Álom-élmény	74
Ugrás az időbe	8	A lustaság íze a szádban	74
Titok tüzek fogantatása	9	Sivatagi karaván	75
Gyógyító sámánlátomás	12	Tégla nélküli falak	76
Hangod himnusza	14	Kihez fohászokodol?	78
Határ hatalom	15	A nyitott szekrényajtók völgye	78
A Fehérboszorkányhangok lelke	16	Három bábu	80
Álom a méhben	20	Énektűz	81
Telepátia állapot	22	Ajtók és szoba	82
Babának	23	Utazók két élet között	83
Homoknap (A harmadik szem ébredése I.)	24	A semmilyen ember	85
Kísértetdal	25	The Door's alkímia	90
Húsvét 2006. május 09.	26	Csodautazás	92
Csak Jazz zene	27	Aurélia	93
Az erdő hangja	28	Felismerés	94
Megfogalmazhatatlan	28	Vigyél el egy helyre magadban	95
Boszorkányégetés	30	Holdfénysonáta	96
Fehérboszorkányerdő	31	Titokfehér Csillánál	98
?	32	Fehérinhetetlen	99
Prána párnák	32	Gondolatsuhanások	100
Valaki mindíg rád szól (a zene védelme)	32	Rejtett esemény lázadása	101
Indian woman	36	Lelkessel kívánlak	102
Jelenés	42	Meglepetés	102
Visszhang	44	Apunak	104
Érz-Elem	44	Anyunak	105
A harmadik szem ébredése II.	47	Ana höbu fillá	106
21 gramm	48	Én téged örökre	107
A kettészelt idő meditációja	50	Beszéleteink	107
Vízkatadrális	52	A megtisztuló megtisztelő	108
Szobraidba vágyom	53	Sűrített levegő	110
A láthatatlan szobor I.	54	Stigmata álom	112
A láthatatlan szobor II.	55	Ez egy mély transz	113
Gömbölyű vizek vágya úsztatja felém arcodat	56	Imavilág	114
Indián ima I.	58	Kerestelek	116
Indián ima II.	58	A törött pillanatok arca	117
A város másik oldalán	60	Találkozás	118
Halott óda	60	Haláltalanul	119
Abszurd apokalipszis	62	Kundalini Shakti	120
Kapocs	62	Szeret+ Lak (Sikeralátét)	121
Éter jelenlét	62	Köszönetnyilvánítás és bemutatkozás	122
Visszaút	63	Mágikus látomásforgatag	122
Tudatmezők	63	- Bertha Zoltán utószava	125

Képjegyzék

Pihenő Pihe-nő	3	Tisztaság	65
Fehérboszorkányfal	4	Varázsszék(h)elyek	66
Látomás	6	Kundalini Shakti	67
Földanya	7	Alkonyvirágok	69
Táltos táj	8	Jim Morrison	71
Tükör	10	Fehérboszorkányfal	73
A jövőendő jókedv papucs	12	Tó	74
Jégzene	13	Puha víz	75
Földanya	17	Exit	77
Ósanya	17	Kópárna börtön	79
Földanya-űr	19	Két idő találkozása	83
Földanya szigete	21	Hollókeselyű Király	87
Baba	23	Varázsléptek	89
Monyó	25	Véremben összefolyt csodák	
Jazz zene	27	(Sergei Sarakhanov fotója alapján)	91
Fehérboszorkány	29	Csodautazás	92
Boszorkányégetés	30	Berényi Aurélia	
Életek	31	(Tuszinger Károly fotója alapján)	93
Kunigunda útja	33	Mariska nagymama	94
Földanya	37	Gabi nagymama	95
Energiafal	37	Megtaláltad a titkot?	97
Gombanő	37	Molnár Csilla	98
Földanya	37	Fehér csizma	98
Ima	39	Fehérinhetetlen	99
Természet-szellemek fala	41	Léptek	100
Tekintetek tükre	43	Tükör	101
Városi Kobold	45	Fürdés után I.	102
Tündéragymező	46	Lelkessel kívánlak	103
Ósanya	47	Apu	104
2017 május 31.	49	Apu bakancsa	104
Cipő zöld árnyékkal	51	Anyu	105
Fehér Királynő	52	Anyu bakancsa	105
Sámánviráglélek	53	Ana höbu fillá	106
Csipergő biztonsága	54	Hősök Tere	111
Csipergő felszabadulása	54	333	115
Erdei kobold	55	Idősíkok	116
Véd-elem Lélek-émlék Szer-Tartás	56	I want to hear the scream of the Butterfly	119
Óperencia	57	Varázsszék(h)elyek	120
Lelki Társak fala	58	Varázsszék(h)elyek	120
Indián	59	Kundalini Shakti	121
Szines szagolmány	61	Könnyű utazás más bolygókra	124

